

L'ANAGRAMA DEL F.A.G.C.

El nostre anagrama consisteix en un triangle rosa invertit (en record del triangle 'rosa amb el qual eren marcats els homosexuals als camps d'extermini nazis), del qual surten, cap avall, i formant un altre triangle igual, les quatre barres catalanes, també de color rosa i carregades, a la meitat inferior, amb les lletres FAGC. Dins el primer triangle un puny reivindicatiu (Aprovat a l'Assemblea General del 12.3.1977).

La lletra grega *Lambda*, declarada al I Congrés Internacional pels Drets dels Gais, d'Edimburg (1974) senyal comuna a totes les organitzacions gais, també és emprada pel F.A.G.C.

ESQUEMA DEL MANIFEST

- I. INTRODUCCIÓ
- II. QUÈ ÉS EL F.A.G.C.
- III. L'OPRESSIÓ SOFERTA PELS GAIS
 1. La família
 2. L'escola
 3. L'Església
 4. L'exèrcit
 5. Els mitjans de comunicació de masses
 6. El treball
 7. La llei
 8. La medicina i la psicologia
 9. Els partits polítics
- IV. ALTRES FORMES D'OPRESSIÓ
 1. L'habitació
 2. Els prejudicis antihomosexuals
 3. El llenguatge
 4. La violència física
 5. L'autoopressió
- V. EL F.A.G.C. I LES LESBIANES
- VI. OBJECTIUS DEL F.A.G.C.
- VII. MITJANS
- VIII. L'ALLIBERAMENT DEL GAI NO ÉS UNA UTOPIA
- IX. CRIDA DEL F.A.G.C.
- X. PLATAFORMA DEL F.A.G.C.
- XI. ANNEXOS
 1. Estatuts del F.A.G.C.
 2. Reglament de les Assemblies Generals

I. INTRODUCCIÓ

La lluita per l'alliberament gai, com a tal lluita, té el seu naixement en una batussa entre gais neoyorkins i policia a les darreries de juny del 1969. Els detalls de la batussa, els incidents que la precipitaren (la persecució policial) i els seus mèrits són molt importants per a l'alliberament gai perquè marquen la data exacta en què el moviment gai es troba madur per a enfrontar-se a tot allò que l'oprimeix. Darrera la batussa del "Stonewall Inn", s'organitzà el primer grup del *Gay Liberation Front* als Estats Units. A partir d'aleshores nasqueren grups semblants a la majoria dels estats d'aquell país i s'estengueren seguidament als països europeus de capitalisme avançat (Anglaterra, França, Alemanya, Holanda, Itàlia, etc.)

El *G.L.F.* fou quelcom qualitativament nou, un nou estadi de consciència i d'organització gai; però no fou el començament del moviment gai: aquest es remunta tan lluny com la mateixa opressió. Ara bé, deixem de banda els primers moments del moviment per tal de centrar-nos en la seva fase actual, donat que les condicions objectives per a l'alliberament gai només podien haver estat generades pel capitalisme modern.

El capitalisme modern va produir dos punts de crucial importància per a l'alliberament gai: a) el vast desenvolupament de la tecnologia, de l'habilitat humana per a dominar el món material sota un model conscient, i b) l'apropament científic al món que va habilitar per a criticar àdhuc els més venerables dogmes. Així, per exemple, el control de la natalitat ha permès de posar les bases per a l'alliberament sexual en general i gai en particular: la separació entre sexualitat i reproducció.

Però el capitalisme no és un mode de producció planejat per a servir les necessitats de les masses, sinó una minoria dominant detentora del poder dels mitjans de producció material. La resposta a les seves contradiccions fou el socialisme modern i la seva demanda que els principis de racionalitat científica s'apliquin, tant al control conscient de la naturalesa, com al control conscient de la societat. Aquesta demanda ha estat llançada almenys per dos moviments: pel proletariat industrial que, malgrat que cada dia opera amb mitjans de producció més potents, encara roman esclau del salari, i pels moviments d'alliberament de la dona, que es rebel·len contra la dependència i l'opressió que a la nostra societat sofreix la dona per part de l'home.

En darrera instància, l'opressió del gai és una conseqüència de la desigual relació entre els sexes masculí i femení en general. Hi ha hagut temps en el passat als quals l'homosexualitat masculina trobà formes acceptables d'expressió dins una societat dominada pel mascle. Però només avui, per primera vegada a la història, van essent dominats els suposats fonaments biològics de l'opressió sexista pel desenvolupament de la

tecnologia científica. La diferència sexual bàsica del treball va essent combatuda, com ho són la ideologia (sexisme) i els costums que se'n deriven.

La fi de la divisió sexual del treball i, per tant, de l'opressió sexista, comportarà l'alliberament de la dona i alliberarà totes les possibles formes de relació sexual, inclosa l'homosexualitat; això serà possible al si d'una formació social radicalment distinta, basada en el socialisme científic i en formes comunitàries de relació social.

La dècada dels anys 60 va contemplar una revitalització del socialisme revolucionari als països de capitalisme avançat i un ressorgir, sense precedents, del feminisme radical. El desenvolupament de les forces productives en aquests països va portar a la formació de moviments contraculturals que qüestionaven els aparells ideològics i, per tant, la moral restrictiva sexual que n'emanava. En aquest ventall de factors, no sorprenen gaire que també els gais s'aixequin d'una manera nova i lluitin per llur alliberament.

II. QUÈ ÉS EL F.A.G.C.

Dins l'àmbit de l'Estat espanyol, el 1971, es formà un grup reduït anomenat *Movimiento Español de Liberación Homosexual* (M.E.L.H.), que aconseguí de publicar un butlletí a França, que portà el nom d'AGHOIS. El butlletí es repartí per subscripció des de gener del 1972 fins a desembre del 1974. La publicació hagué de cessar perquè el Sr. López Rodó, quan fou ministre d'afers estrangers, coaccionà el seu col·lega francès perquè el butlletí deixés de publicar-se.

Si bé AGHOIS va desaparèixer, el moviment gai a l'Estat espanyol no cessà: participà al *Congrés Internacional d'Arcadie* (París, 1973), al *Congrés Internacional dels Drets dels Gais* (Edimburg, Escòcia, 1974), a la setmana de l'Orgull Gai (Nova York, 1975) i a la conferència anual de la *Campaign for Homosexual Equality* (Sheffield, Anglaterra, 1975).

Després de la mort del dictador i davant la situació de crisi de l'Estat sorgit de la Guerra Civil —a conseqüència de la reorganització del moviment obrer, la mobilització de les classes populars i el resorgir de les lluites pel reconeixement de les nacionalitats, així com la incorporació a la lluita de sectors oprimits (dones, joves, etc.)— a finals del 1975 el M.E.L.H. passà a denominar-se *Front d'Alliberament Gai de Catalunya* (F.A.G.C.) i a adoptar una línia de masses obrint un procés que culminaria en les quatre Assemblees Constituents d'octubre, novembre i desembre del 1976 i gener del 1977. A aquestes assemblees es discutiren i aprovaren els Estatuts del F.A.G.C. i el seu Reglament de les Assemblees (texts que reproduïm als annexos 1 i 2).

L'últim acte del M.E.L.H. i primer del F.A.G.C. fou llançar, conjuntament amb el *Front d'Alliberament Homosexual del País Valencià* (F.A.H.P.V.) i el *Front d'Alliberament Gai de les Illes* (F.A.G.I.), uns "Punts Bàsics per a una plataforma polític-social prèvia a un alliberament sexual", consistent en dotze punts. Dita plataforma, ampliada, constitueix l'actual plataforma del F.A.G.C., que reproduïm més endavant.

El F.A.G.C. es defineix com un moviment unitari, democràtic en el seu funcionament intern i que es marca les tasques de lluitar contra la repressió exercida damunt els gais, trencar l'aïllament en el qual es troben i establir un treball de clarificació ideològica de la problemàtica sexual. Tals tasques tenen com a objectiu final la consecució d'un canvi radical en les estructures represores de la nostra societat, en els seus modes i pautes de comportament, que possibilitin el total alliberament sexual en general i homosexual en particular.

El F.A.G.C. es manté completament autònom respecte als moviments radicals, els

partits polítics i les organitzacions de classe, tant en les seves anàlisis, elaboracions i programes, com en les seves accions, que es realitzen amb plena independència respecte a qualsevol altra organització. Tanmateix, el F.A.G.C. accepta la doble militància dels seus membres (i totes les tendències que ella pot representar), sempre que aquests respectin les decisions i els acords vinculants presos pel F.A.G.C. en les seves Assemblies Generals.

III. L'OPRESSIÓ SOFERTA PELS GAIS

L'opressió dels gais és deguda a una ideologia (el sexisme) i la seva traducció al pla homosexual (l'heterosexisme) i als aparells que sustenten i encobreixen aquesta ideologia.

La burgesia necessita individus socialment adaptats a les relacions que ella imposa: les relacions de producció. Per a això, les capes dominants en les societats actualment establertes, tant les del capitalisme de tipus occidental, com les de capitalisme d'estat, disposen d'un procés de submissió dels individus a llurs normes de comportament. La ideologia dominant tendirà a codificar totes les relacions entre els individus, tendirà a marcar-los amb la seva empremta: des de la "normalitat" vestimentària, senyal del lloc ocupat pels individus, fins al llenguatge.

En aquest procés que impregna tota la societat burgesa és on se situa la norma sexual, decisiva per a la burgesia al nivell de codificar les relacions entre els individus. El discurs social forjat i inculcat per la burgesia codifica en funció d'una norma ideal i, per tant, irrealitzable, les pràctiques sexuals pròpiament dites (la manera de fer l'amor), els comportaments afectius (la manera de sentir-se home o dona) i les normes culturals (la manera de manifestar-se com a home o com a dona): això és el que hom anomena sexisme.

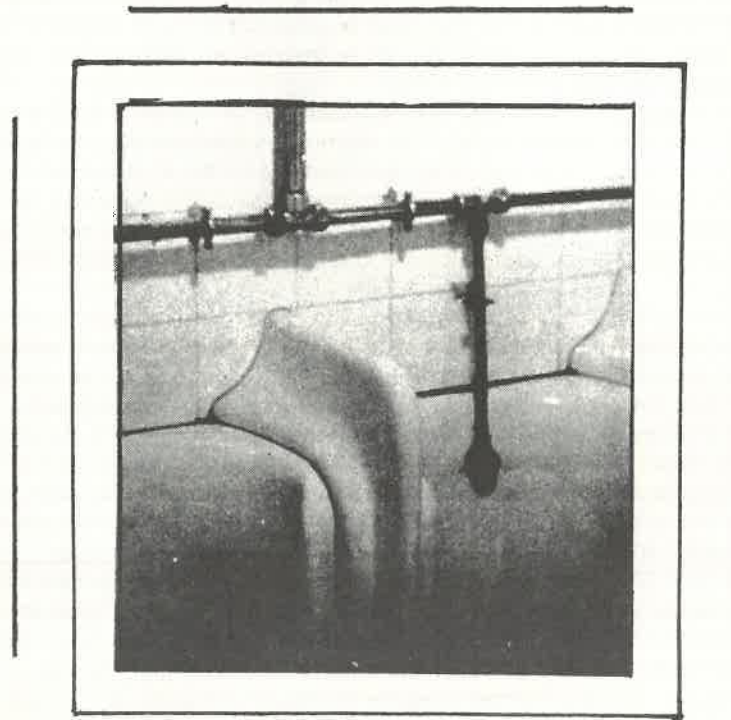
La psicologia ha demostrat que no hi ha cap relació de dependència entre el sexe de l'individu i el de l'objecte de la seva relació sexual, i estableix que la satisfacció del desig sexual pot realitzar-se de molt diverses formes. Essent aquesta la base del comportament dels individus, no resulta arriscat d'afirmar que l'interès sexual exclusiu d'un sexe per l'altre no és quelcom natural sinó que és producte de la ideologia dominant. Donat, doncs, que l'actitud original de l'impuls sexual es basa en la indiferència de l'objecte sexual, la pressió de la norma burgesa es dirigirà principalment a limitar, coartar i canalitzar aquest impuls a través de les relacions heterosexuales, excluint l'homosexualitat del cos social: això és el que hom anomena heterosexisme.

Ara bé, com que la burgesia perpetua la mil·lenària dominació de l'home damunt la dona, la norma sexual que imposarà serà una norma fal·locrítica, masculista: el discurs forjat pels homes sobre la sexualitat dels homes, dels problemes que pugui plantejar-li, mai no serà un discurs de dones sobre llur pròpia sexualitat. Així és com la sexualitat femenina es troba totalment negada, denegada i denigrada. La sexualitat femenina estarà condemnada a no ésser, a convertir-se en un discurs no dit.

En un altre ordre de coses, la norma sexual burgesa postula que només és normal,

natural, la relació entre sexes diferents, perquè possibilita la reproducció. D'aquesta manera condemnarà com a anormal, "contra natura", tota relació entre individus del mateix sexe. En codificar la sexualitat, el discurs social burgès instaurarà la categoria "homosexualitat" com una categoria apart, fora de la norma, és a dir, instaurarà una naturalesa, una identitat homosexual. Per la nostra mateixa existència, els homosexuals representem un desafiament a la norma heterosexual, una "perillositat social", per allò que tenim d'atentatori contra la família i també pel fet que el ple alliberament sexual implica la destrucció total de qualsevol tipus de repressió, en la qual es basen totes les societats actuals. Conseqüentment, som rebutjats com associats i se'ns "internarà en establiments especials" per a la nostra "reeduació i reinserció dins la societat", de la mateixa manera com aquells qui no poden o no volen integrar-se en l'ordre social que aquesta imposa. Però el lligam es farà cada vegada més profund en establir la identitat entre homosexual, criminal i malalt.

En una societat dividida en classes, la classe dominant compta per a perpetuar-se amb uns aparells directament repressius (policia, presons, etc.) sustentadors del poder executiu de l'estat i de l'administració i amb uns aparells ideològics que justifiquen el seu domini damunt els dominats, complint a més altres funcions. Aquestes funcions **encobreixen** la transmissió ideològica, que en el nostre cas és la transmissió ideològica de la norma sexual. En els tres principals aparells que tenen a càrrec l'"educació" dels individus —la família, l'escola i l'Església— és on principalment s'opera la inculcació de la norma sexual.

1.— LA FAMÍLIA

L'ésser humà afronta des del seu naixement un grup primari: la família. Què significa la família? A un ésser com l'humà, el període d'aprenentatge del qual és el més prolongat de l'escala biològica, li és necessària una agència social específicament encarregada d'orientar-lo, ajudar-lo i mantenir-lo en aquest procés. Això significa que la família és una fàbrica d'éssers humans socials. Ara bé, en la mesura en què un grup social basat en l'explotació necessita gent preadaptada per a entrar en el procés de producció alienada, la família, sustentadora, s'ha de convertir en una agència de-formadora.

Es tracta d'una microsocietat que reproduïx en miniatura el sistema que la nodreix. La gastada afirmació que "la família és la base de la societat" adquireix plena validesa. Ho és perquè reproduïx totes les seves característiques i perquè és l'agència de producció d'éssers humans condicionats al sistema.

A la família nuclear, patriarcal i autoritària, el mascle, en la mesura en què maneja el poder a la família i el poder polític a la societat, maneja també, en conseqüència, el sistema de relacions familiars i la seva extensió: les relacions socials. L'objecte del seu domini és, en primer lloc, la dona; i en segon lloc els fills, que són el producte-mercaderia de la fàbrica familiar. El sentit últim de la família és produir éssers que reemplaçin llurs progenitors en llurs tasques, inculcant-los els mecanismes de la dominació per tal que els realitzin sense protestes. D'aquesta manera, s'efectua i s'assegura en aquest nivell, de la mateixa manera que en les altres escales de la vida social, la dicotomia opressors/oprimits.

Si la família nuclear és un producte determinat de les relacions de producció capitalistes, això és així, en primer lloc, per una adaptació que la mateixa classe obrera fa a les condicions de producció capitalistes. Però hi ha més. Donat que la família nuclear és la forma més convenient a la classe dominant perquè la classe obrera es reproduïxi a ella mateixa, l'estat capitalista ha intervingut per a donar suport a aquesta forma de família, mitjançant la institució del matrimoni, les lleis familiars, els sistemes de benestar, etc. La família nuclear es troba, doncs, ajudada tant "des de dalt", per l'Estat, com "des de baix", per la classe obrera mateixa. Això és el que en fa una institució tan forta i estable.

La família ens imposa, ja des del naixement, un paper determinat —de nen/de nena— i el fet que no ens haguem identificat amb aquest paper fa que surtin totes les pressions familiars i socials que s'han desenvolupat al llarg de tota la nostra vida.

A més, el fet que els gais s'adonin que són diferents dels altres components de la família causa el fet que sentin vergonya, culpa, i tinguin depressions psíquiques.

Una cosa cal que quedi ben clara: el nostre alliberament passa per la substitució de la cèl·lula familiar com a base de la societat, per noves formes de relacions personals més enriquidores i menys frustrants per als individus.

També cal fer notar que no som els únics interessats en la destrucció de la família: les dones i llurs moviments d'alliberament han representat un importantíssim paper en l'avenç cap a la seva destrucció. En aquest sentit, com en molts d'altres, han demostrat ésser els nostres millors i més propers aliats.

2.— L'ESCOLA

L'escola, que havia tingut un petit paper en el mode de producció feudal, es col·locarà en una posició dominant en el mode de producció capitalista, a causa de la pretesa i proclamada socialització de l'educació, per la necessitat de preparar la classe treballadora per a un mode de producció cada dia més tecnificat. Però en ella es transmetrà la ideologia dominant, que en matèria sexual significa la transmissió de la moral sexual burgesa.

Cap aparell ideològic disposa de tants anys d'audiència obligatòria: de cinc a sis dies a la setmana, a raó de sis hores diàries, des de cinc a catorze o disset anys. Justament durant el període en què el nen és més vulnerable, acorralat entre la família i l'escola. Allà, les criatures aprenen diverses "habilitats" immerses en la ideologia dominant (les assignatures) o bé la ideologia dominant en estat pur (moral, instrucció cívica, filosofia...). L'escola es convertirà així en un aparell de propaganda i inculcació sexista i heterosexualista: els nens aprenen unes "habilitats", les nenes d'altres; els nens jugaran a jocs de nens, les nenes a jocs de nenes; se'ls inculcarà el que s'espera que assumeixin els uns i les altres: que el nen cal que sigui viril i actiu i la nena femenina i passiva.

A l'escola, de moment, l'homosexual no hi té lloc; no podrà mostrar-se com a tal, ni se'l capacitarà per a assumir el seu desig; se'l condemnarà a la solitud i a la marginació.

En el contingut de l'educació a tots els nivells, l'homosexualitat serà totalment ignorada, tot i que se sap la influència que ha tingut en la història, la literatura, l'art, la música, etc. Adhuc l'educació sexual, si és que es dona, ignora totalment l'homosexualitat o la rebutja amb consells i condemnes moralistes. Això fa que l'adolescent que adverteix la seva homosexualitat es troba totalment sol, aïllat, traumatitzat i amb complexos de culpabilitat.

L'ensenyant gai té vetada la docència, perquè la norma social considera que tot gai (home o dona) és un corruptor de menors i, si es descobreix la seva condició, és acomiadat del treball immediatament. Molt al contrari, per esmentar només un exemple rellevant les autoritats docents oficials holandeses han prohibit tota discriminació als ensenyants gais, pel fet de considerar-los plenament capacitat per a la docència.

Per la seva importància dins l'Estat espanyol, mereix especial esment l'ensenyament a càrrec dels ordes religiosos. Creiem que per llur pròpia essència, els ordes religiosos cal que siguin totalment apartats de la docència, pel simple fet d'ésser confessionals, puix que la religió, amb els seus dogmatismes, sempre ha estat un discurs alienant.

Entenem que l'escola ha d'ésser pública, única, pluralista, autogestionària, democràtica, laica i gratuïta i ha d'incloure la informació i la formació sexuals sense prejudicis antihomosexuals. La inculcació de la norma sexual dominant (heterosexual) cal que desaparegui de l'escola.

3.— L'ESGLÉSIA

La moral cristiana ha servit, des d'un principi, com a material primordial per a abonar una actitud profundament sexofòbica. Per a ella el sexe només és permès de ca-

ra a la reproducció i condemna les relacions heterosexuals que no tinguin com a finalitat la reproducció, i les homosexuals pel fet de no ésser procreatives.

La precondition per a l'alliberament gai és la separació completa entre sexualitat humana i necessitats de procreació. Si el sexe *només* és procreació, no hi ha lloc per a l'homosexualitat.

L'antropologia ha explicat que fins a l'aparició de la propietat privada i el règim patriarcal, les pràctiques homosexuals eren corrents en les societats primitives.

Amb l'aparició de la propietat privada i del règim patriarcal i la necessitat de transmetre l'heretat de pares a fills, la llibertat sexual anà restringint-se a poc a poc començant per la de les dones i acabant amb la limitació de les pràctiques homosexuals.

Pel fet d'ésser immersos en la moral jueo-cristiana, el motiu immediat del càstig de l'homosexualitat es refereix a certs passatges bíblics i especialment a l'equivocada interpretació —donant-li un contingut sexual— del fet de Sodoma. La condemna de les pràctiques homosexuals a la Bíblia es remunta a una època bastant tardana de la història jueva, la de l'exili, quan el poble, voltat d'enemics, hagué d'adoptar una "moral fèrria" per tal d'assegurar la supervivència de la raça, la del poble elegit per Yahvè.

També al Nou Testament, certs textos de Pau han servit per a interpretar una relació de causa a efecte entre l'oblit de Déu i les pràctiques sodomítiques.

La influència de la moral cristiana en les lleis seculars de l'Imperi Romà a partir de l'edict de Milà (any 313) ha contribuït d'una manera decisiva en la profunda imbricació —encara existent— entre delictes i pecat, dret i moral, i s'ha arribat àdhuc a l'extrem d'equiparar la sodomia a l'heretgia i, en conseqüència, a castigar els sodomites a ser cremats en el foc purificador.

Tomàs d'Aquino, seguint la tradició dels Pares de l'Església, donà al tabú contra l'homosexualitat una justificació metafísica: ja no era només un pecat sinó també un "acte contra natura" i, per tant, un "pecat nefand i abominable" i un "crim horrenn als ulls de Déu i dels homes".

L'Església, com a institució, tingué un paper importantíssim dins el mode de producció feudal, pel fet d'ésser el seu principal aparell ideològic. Amb el seu moralisme i el seu irracionalisme sexofòbic pogué prestar-se a ésser utilitzada pel poder civil per tal d'infondre idees de resignació, sofriment i conformisme.

El paper de l'Església ha disminuït bastant des de l'edat mitjana i la contemporània, principalment a causa del procés de secularització de la vida social imposat per la burgesia en els seus intercanvis mercantils. La moral jueo-cristiana, amb les seves reformes i contrareformes, fou adoptada per la burgesia, degudament adaptada a les relacions mercantilistes, i es convertí en la moral burgesa d'un estat burgès laic; i això en el cas que l'estat sigui laic, perquè a vegades l'estat és confesional, com és el cas del nacional-catolicisme espanyol, on la moral jueo-cristiana ha ajudat l'estat feixista bo i convertint-se en una moral feixista. Els prelats Pla i Deniel, Segura, i Pildain, han estat els representants màxims, dins l'Estat espanyol, de la sexofòbia catòlica, en mantenir el matrimoni com a l'única condició permesa per al sexe.

Malgrat l'anomenat *aggiornamento* del Concili Vaticà II, creiem que l'Església de Roma no pot, sense minva de totes les seves bases doctrinals, variar la seva visió negativa de l'homosexualitat, malgrat els intents conciliadors realitzats en la seva darrera *Declaració a propòsit d'algunes qüestions d'ètica sexual* (29.12.1975), en la qual s'afirma que: "no es pot emprar cap mètode pastoral que reconegui una justificació moral a aquests actes per considerar-los conformes a la condició d'aquestes persones. Segons l'ordre moral objectiu, les relacions homosexuals són actes privats de llur regla essen-

cial i indispensable. A la Sagrada Escriptura són condemnats com a grans depravacions i àdhuc presentats com la trista conseqüència d'una repulsa de Déu... (Rom 1, 2-27)... els actes homosexuals són intrínsecament desordenats i no poden rebre aprovació en cap cas".

La jerarquia eclesiàstica sap que si acceptés l'homosexualitat, amb totes les seves conseqüències, se li ensorraria àdhuc la noció d'autoritat. La seva mateixa existència en fóra compromesa. La jerarquia eclesiàstica ho sap. Nosaltres també.

Per tot el que hem dit considerem que la religió és alienant per a l'individu puix que el fa dependre totalment d'un totpoderós ens superior, i per això no l'acceptem. Creiem que és fonamental la total separació de l'Església i l'Estat i la no ingerència de la doctrina moral de l'Església Catòlica o de qualsevol altra institució, religiosa o no, en la regulació de la normativa sexual, i demanem la supressió de qualsevol mena de censura en espectacles i publicacions imposada per raons de moral sexual.

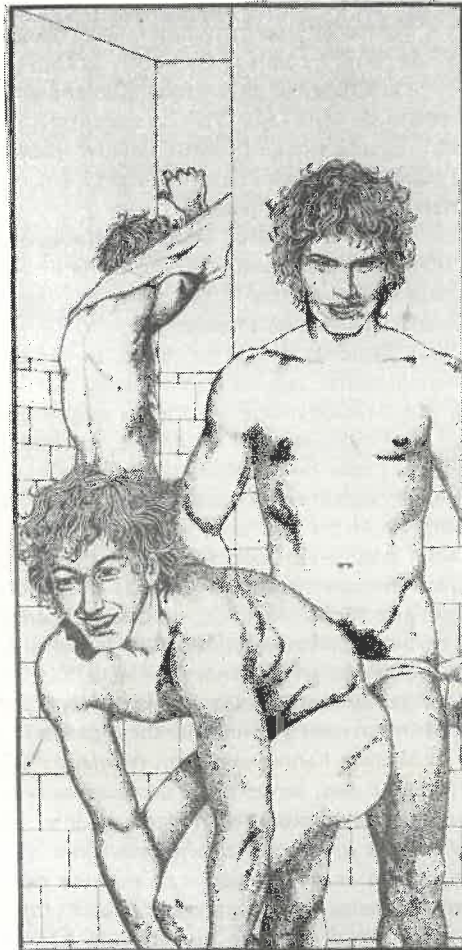
4.— L'EXÈRCIT

En la nostra societat i especialment en l'Estat espanyol, la institució militar, l'exèrcit, és un dels aparells fonamentals del poder el qual es considera a si mateix com la garantia última de la salvaguarda de l'"ordre establert".

Al mateix temps, l'exèrcit, per les seves especials característiques i necessitats, constitueix una societat tancada que funciona amb un codi de valors específics: la disciplina castrense, el militarisme. Aquest codi de valors és absolutament tancat, rígid i coherent en ell mateix i és l'expressió de la quinta essència dels valors burgesos establerts: disciplina, jerarquia, enaltiment de la virilitat i el masclisme, obediència cega, etc.

Com és lògic, si la societat burgesa i els seus valors condemnen l'homosexualitat, aquest aparell de poder que és l'exèrcit, aquesta microsocietat en la qual els valors burgesos tenen l'expressió més genuïna i pura, forçosament ha de reprimir l'homosexualitat, amb més severitat si cap.

El vigent Codi de Justícia Militar (del 1945) en el seu art. 352, castiga amb les penes de sis mesos i un dia a sis anys d'empresonament militar i la separació

del servei, entre els delictes contra l'honor militar, "al militar que cometa actos deshonestos con individuos del mismo sexo".

Paradoxalment, en ésser l'exèrcit una organització composta exclusivament per homes, les possibilitats de relacions homosexuals són més grans que a la vida civil i és aquesta possibilitat la que explica la severitat del Codi de Justícia Militar.

Nosaltres exigim la fi de la discriminació contra els gais i, com a ciutadans, som partidaris del servei militar voluntari, no obligatori.

5.— ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ DE MASSES

Els mitjans de comunicació de masses, bé siguin considerats en sentit estricte (premsa, publicitat, ràdio i televisió), bé sigui incloint a altres més propers a la producció artística i cultural (teatre i cine), són portadors, especialment els primers, dels continguts ideològics de la classe dominant, que és alhora la propietària de l'aparell industrial, que els fa possibles en l'actual etapa de llur desenvolupament tècnic. No farà estrany, doncs, que llur principal funció sigui la d'adequar l'individu al sistema social i al marc ideològic, propici als interessos d'aquesta classe dominant. Conseqüentment amb això no cap esperar que llur norma d'actuació pel que fa a l'homosexualitat difereixi, en forma manifesta, de la que adopten els altres agents ordenadors de la conducta de l'individu: la família, l'escola, etc.

Descendint al terreny concret de la pràctica de cadascun dels mitjans en la realitat de l'Estat espanyol podem contestar el següent:

A la premsa, d'una manera generalitzada i salvades honroses excepcions, les "notícies" o "reportatges" tenen estils i continguts que oscil·len entre la superficialitat o l'insult als gais. Quan no se'ns equipara a criminals, se'ns confon amb els "baixos fons", se'ns fa protagonistes d'escàndols i corrupcions, o se'ns equipara a dements o a perillosos psicòpates. Som un preuat mos per als insatisfets i reprimits apetits eròtico-sado-masoquistes dels habituals lectors de les planes de "sucsesos" o de la premsa groga. Aquesta darrera, de la mà de l'inefable Enrique Rubio, no ha desaprofitat cap ocasió de rebejar-se amb els gais, amb una ràbia digna de millor causa i, si més no, sospitosa. Pel que pugui tenir d'il·lustratiu el que hom acaba de dir acompanyem una fotocòpia d'un article de successos en un diari barcelonès.

El més poderós mitjà de comunicació de masses, la TV, ens ha anat —almenys de forma explícita— ignorant al llarg de la seva curta però deformativa existència. En les rares ocasions que en algun espai televisiu ha aparegut un gai, s'ha recorregut als gastats tòpics de sempre: "boges", perversos, degenerats, i en les ocasions que els mentors del mitjà se sentien liberals i benignes érem feiners ninots. Així, doncs, el que ens ha de preocupar en aquests moments d'aparent liberalització del mitjà, és precisament que se'ns esmenti amb una assiduitat més gran, puix que només en pot resultar, una vegada més, tot un enfilall de vexacions, insults i deformacions.

Capítol a part mereix la ràdio, la qual, en anar sortint de la letàrgia imposada per la dictadura, entre l'erotisme reprimat i llagrimós dels serials i les edificants xerrades d'un Venancio Marcos, i davant l'empenta de la televisió, ha adoptat maneres molt més objectives, i en aquest sentit cal destacar la seriosa i honesta tasca d'algunes emissores de Barcelona.

El cinema i el teatre escapen en certa mesura a l'estricta consideració de mitjans de comunicació de masses, però és indubtable que la comercialització d'ambdós hi introdueix elements que escapen a una qualificació purament artística i representen, principalment el primer, un paper importantíssim en la formació de la "consciència" del ciutadà d'aquesta segona meitat del segle. No escapen, doncs, salvades honroses excepcions, del paper deformant que tenen assignats tots els agents ideològics de la classe dominant. Al nostre país i en el terreny del teatre, la figura del "marica" va inseparablement unida als espectacles de revista i teatre de comèdia, sofrint sempre un tractament superficial i frívol, però alhora ambigu en el qual es barregen, a parts iguals, l'atracció i el rebuig davant la insinuant figura de l'homosexual, ésser que ha estat capaç d'escapar a la "norma" que atenalla i reprimeix l'espectador, el qual troba, així, una vàlvula d'escapada a les seves més pregoneres repressions. Serveixi d'exemple, en alguna manera, la constant presència al panorama de l'espectacle espanyol, d'alguna destacada figura (els anomenats *tonadilleros*), inequívocament mariqueta. I el mateix cal dir a l'hora de parlar del cinema, on figures com Alfredo Landa, han protagonitzat alhora la imatge del més "típic" ciutadà mitjà hispànic i la del marica més famós del gènere: *el vecino del quinto*.

Però l'agressivitat d'aquests mitjans envers nosaltres no es fa palesa només quan s'ocupen de l'homosexualitat. L'enfocament total de la sexualitat es fa a través dels clíxés més gastats i convencionals. Des del "xicot busca xicota" dels films nordamericans, fins a l'exaltació de la virtut i l'honestetat de la dona a la filmografia franquista, passant per la constant i universal glorificació de la família patriarcal i monogàmica, model fora de la qual, i per una vegada més des de la força de convenciment d'aquests mitjans, se'ns repeteix que només hi ha el vici i la malaltia. Els exemples a mostrar van des dels innombrables "Venancios Marcos" que han poblat la nostra ràdio i televisió fins a les blanques comèdies de la Doris Day, totes traspuen la mateixa vella i gastada saba.

Per acabar, unes consideracions sobre la suposada liberalització de la sexualitat en els mitjans de comunicació de masses ens obliguen a fer palès que, així com ensenyar els pits de les *starlets* no contribueix a l'alliberament de la dona sinó més aviat al contrari, el fet que ara apareixin les natges d'alguns famosos tampoc no contribueix a modificar essencialment el tractament que els gais podem esperar dels mateixos, puix que la prètesa liberalització no és més que una adequació en aquest camp als nous interessos dels nous i eterns propietaris: la classe dominant.

6.— EL TREBALL

Al treball també es fa palesa la ideologia sexista i heterosexista de la classe dominant. Als gais se'ns considera inestables i indignes de confiança. Per una banda l'autorepressió es fa més patent per a mantenir el lloc de treball i evitar d'ésser titllat de "maricó" pels propis companys de feina. Per altra banda se'ns exclou d'una quantitat de treballs o llocs de responsabilitat on l'ésser casat és una garantia de respectabilitat i honorabilitat (d'aquí el fet que molts homosexuals es casin).

Per una lògica conseqüent amb la ideologia dominant, no se'ns permet l'exercici de l'ensenyament o se'ns acomiada quan s'arriba a conèixer la nostra condició de gais, per tal com se'ns considera maníacs corruptors d'infants.

Aquesta ideologia heterosexista considera una sèrie de professions típicament femenines (perruquer de senyores, modista, florista, cuiner, decorador, etc.); és per això que té per "ben vist" que els gais les exerceixin, àdhuc el fet d'ésser gai és un punt a llur favor. Això explica que en aquests oficis (com a la majoria dels del món de l'espectacle o l'art) el nombre de gais sigui percentualment més gran. És lògic que així s'esdevingui i això és més una conseqüència de la ideologia masclista que no pas pel fet —com es diu— de tenir una especial destresa per a aquelles feines.

En un altre ordre de coses, però fent referència al treball, hem de dir uns breus mots respecte de la relació entre temps de treball i possibilitat de satisfacció sexual: entre treball alienant i lleure.

Les llargues hores de treball i la rutina converteixen el lleure en un descans i en una reposició d'energies de cara a la represa del treball. Una de les condicions —la fonamental— de l'alliberament sexual és la disminució del treball, la desaparició de la subordinació servil de l'individu a l'organització capitalista del treball feixuc. És evident, però, que això no podrà assolir-se en una economia basada sobre el benefici, sinó en una on la producció s'orienti vers la satisfacció harmònica de les necessitats de tota la humanitat.

Dins la societat capitalista s'ha aconseguit de reduir la jornada laboral, però també s'hi ha desenvolupat una indústria cultural amb la finalitat d'explotar la sexualitat ja alienada pel treball. La promoció d'aquesta "cultura" de massa li permet a la classe dominant de controlar el temps lliure mitjançant un fals alliberament de la sexualitat sota formes comercialitzades.

Només quan hagi desaparegut aquesta servil subordinació a la divisió del treball i a l'organització capitalista, la part de treball socialment necessari serà marginal en relació al temps lliure no controlat. Es aleshores quan els individus seran lliures i l'activitat humana es convertirà en "joc", o sigui, en activitat lliurement elegida i consentida.

7.— LA LLEI

Fins a l'any 1822 els homosexuals, o sodomites, com abans eren anomenats, eren, per disposició de la llei, cremats vius a la foguera. La marcada confusió que existí fins aleshores entre dret i moral, delictes i pecat, encara persisteix en la ment dels nostres legisladors i juristes, que posen el dret al servei dels valors morals i de les normes de comportament social considerades "normals", és a dir, al servei de la ideologia sexual (masclista, sexista, heterosexista) de la classe dominant.

El 1822 es promulga el Codi Penal, amb vigència en tot l'àmbit de l'Estat espanyol. Molt influït pel Codi Penal francès de 1810 —producte de les noves idees sorgides arran de la Revolució—, no s'hi fa cap referència a l'homosexualitat. Aquesta actitud es mantingué a través de successives reformes fins a la de 1928, durant la Primera Dictadura, que tipificà com a delictes "*la comisión de actos contrarios al pudor con personas del mismo sexo*". Tanmateix en proclamar-se la Segona República, en la reforma de 1932, desaparegué aquesta nova figura delictiva, i en les reformes de 1944 i 1963, durant la Segona Dictadura, el Codi Penal no experimenta cap variació al respecte. Això no obstant, els gais ens veiem afectats, en dues formes distintes, en l'articulat del dit Codi, encara que no se'ns hi al·ludeixi expressament:

A) Per una banda, l'article núm. 172 impedeix, indirectament, la legalització de

les organitzacions gais en declarar que *"se reputarán asociaciones ilícitas: 1.º las que por su sujeto sean contrarias a la moral pública o a las buenas costumbres"*. És evident, a través de tot el context jurídic-legal, que es considera l'homosexualitat *per se* com a contrària als "bons costums", i els actes homosexuals com a "atemptatoris a la moral, fonament de la família i la societat".

B) Per una altra banda, la conducta homosexual lliurement consentida es troba tàcitament tipificada com a delictiva als articles números 431 i 452 bis. Aquests articles comprenen els anomenats "delictes sense víctima", encara que el legislador, en aquests casos, considera que la víctima és la societat.

L'article 431 castiga l'*escàndol públic* i sota aquesta denominació inclou les ofenses al pudor o als "bons costums" i l'exposició escandalosa de les doctrines contràries a la moral a l'ús. Castiga més que no l'acte en ell mateix el judici que la comunitat en fa. Els termes vagues i amplis de la seva redacció donen cabuda a tota mena d'interpretacions, segons quina sigui la mentalitat dels jutges o dels magistrats. El seu text diu literalment: *"el que de cualquier modo ofendiese el pudor o las buenas costumbres con hechos de grave escándalo o trascendencia"*, i la jurisprudència considera que els actes d'homosexualitat, quan han estat coneguts o han transcendit, **sempre constitueixen escàndol greu**. Tant si l' "ultratge al pudor social" es produeix al moment de la comissió de l'acte, com si ho és en ésser conegut, ja és constitutiu de delictes, la qual cosa, en molts casos, constitueix un atemptat al dret de la intimitat personal, dret humà que encara no es troba regulat en la nostra legislació.

L'article núm. 452 bis castiga l'anomenada *corrupció de menors*, entenent com a menor tot individu major de dotze anys i menor de vint-i-tres, i condemna qui *"promueva, favorezca o facilite la prostitución o corrupción de persona menor de 23 años"*, encara que aquest menor ja s'hagués iniciat prèviament en la "corrupció", perquè la jurisprudència entén que el "corruptor" posa en perill de desviar allò que hom considera com a orientació correcta i normal, o contribueix a augmentar o agreujar la "corrupció" del menor i a apartar-lo més del "camí recte".

És evident que aquesta legislació repressiva contribueix a fomentar tota mena d'actes d'extorsió als quals es veuen contínuament afectats un gran nombre de gais.

No content el legislador amb la normativa ordinària exposada, ha recorregut, com a altres règims dictatorials o feixistes, a la implantació de normes i jurisdiccions especials per tal de sotmetre i oprimir encara més sectors de la societat amb la pretensió de "reintegrar-los", és a dir, "normalitzar-los". Ens referim concretament a la malaurada **Ley de Peligrosidad y Rehabilitación Social** del 4 d'agost de 1970.

Les raons que el legislador ha tingut per a promulgar aquesta llei i incloure-hi els gais cal cercar-les en el contingut de la seva intitulació, en la tipificació que tracta (estats de perillositat) i en les mesures de seguretat que pren. Pel que fa als dos darrers extrems, cal evidenciar la manca de neutralitat en la seva tècnica jurídic-penal, que suposa una concepció ideològica predeterminada sobre els conceptes de desviació o marginació social.

L'adjectivació de "social" donada a la "perillositat" i a la "rehabilitació" del pressupte "perillós" ve del fet que aquesta llei declara que la seva finalitat és la "salvaguarda de la sociedad", en "benefici dels mateixos subjectes ... i de la societat que ha de reintegrar-los" i "reeducar i rescatar l'home per a la més plena vida social", així com que "es troba inspirada en les orientacions de la branca científica que des de fa anys es coneix com a *defensa social*".

La científicitat d'aquesta branca és més que posada en entredit. Per altra banda,

parlar de "social" en una societat dividida en classes suposa utilitzar un llenguatge que falseja la realitat quotidiana, en quant prescindeix que en la nostra societat n'hi ha uns que detenen el poder i uns altres que el sofreixen, uns que detenen els mitjans de producció i uns altres que només disposen de llur força de treball. O sigui: una desigualtat social basada en l'explotació. Aquesta denominació de "social" representa un conjunt totalment fictici pels qui exerceixen el control damunt els altres amb el propòsit d'establir un pol de referència sobre el que és "normal" i "anormal", "productiu" i "improductiu" per al manteniment de llurs interessos de classe.

Aquesta teoria "científica", denominada pel legislador "defensa social", s'enquadra en l'anomenat "estat social de dret" i apareix històricament en un moment de concentració de capital en mans d'uns pocs detentors del poder econòmic, que cada vegada té més estretes relacions amb l'aparell de l'estat, amb la finalitat d'exercir un control ideològic sobre la nostra formació social, que garanteix el manteniment de llurs privilegis. D'aquí que parlar de "social" no garanteix la defensa de la societat, puix que aquesta no existeix com a realitat igualitària, sinó que només amaga la defensa d'uns interessos, els interessos de la classe dominant en el terreny ideològic.

Aquesta llei es jacta de "científicitat", quan en la seva exposició de motius diu que per a adquirir un coneixement profund del pressupte perillós social cal estudiar la seva "personalitat biopsicopatològica" i les seves "condicions antropològiques, psíquiques i patològiques" per compte d'uns "tècnics". Això no suposa, de cap manera, garanties de satisfer necessitats socials, ni que es protegeixi el pressupte perillós, ni que es respectin els seus drets. El que suposa és que la llei s'ha desplaçat des d'uns criteris estrictament jurídics a criteris mèdics. Però sabem molt bé que les tècniques mèdiques tampoc no són neutrals i que el fet d'utilitzar-les en el camp jurídic no fa sinó mostrar molt clarament la necessitat, per part de la classe dominant, de mantenir el control penal d'una forma nova: la que li ofereix la "ciència mèdica" i les seves possibilitats d'intervenció. Com es pot veure, es tracta, doncs, de la utilització de la ciència per part d'una classe i els seus propis interessos. També caldrà dir que la ciència dominant és al servei de la classe dominant. La unió entre la psiquiatria i la criminologia fa patent la relació entre vigilar, diagnosticar, controlar i castigar.

Tot el que hem dit fins aquí condiciona la idea que el legislador té sobre "perillositat" i "rehabilitació".

Els subjectes inclosos dins la llei són jutjats amb criteris subjectius, car el text legal parla dels qui hagin "voluntàriament o no pogut quedar marginats d'una vida ordenada i normal". La vida *ordenada i normal* fa referència a l'Ordre i a la Norma, i per a nosaltres això significa almenys quatre coses: a) El plantejament d'un sol punt de vista —el del Poder— com a únic punt de vista vàlid; b) l'expressió de la situació social concreta, de classe, del subjecte que realitza el judici de valor, la seva situació de dominació; c) la situació del subjecte damunt del qual es realitza el judici de valor, la seva situació de dominat, i d) el tipus de base econòmica damunt el qual se singularitza una determinada formació social basada en l'explotació d'una classe per una altra.

D'aquesta manera s'estableixen uns arquetipus de subjectes i uns mòduls de comportament "ordenats" i "normals": aquells que no alterin les relacions de dominació; arquetipus de subjectes i mòduls de comportament pretesament "pacífics", que no alterin la vida social en un mode de producció no precisament pacífic. Els subjectes que no s'incloguin dins aquests arquetipus i mòduls "ordenats i normals" seran susceptibles d'ésser classificats com a "perillosos socials".

D'igual manera, el terme "rehabilitació" fa abstracció de les relacions socials con-

cretes dels individus dins una formació social dividida en classes, és a dir, no té en compte la inserció de l'individu en una formació social donada, el seu lloc en una determinada "societat" (posició familiar, posició de classe...) en ometre precisament que la "societat" a la qual es pretén de reintegrar-lo és una formació social dividida en classes. A més, el terme "rehabilitació" expressa la pretensió de **reintegrar, normalitzar, integrar** subjectes i mòduls de comportament (ordenats, normals) establerts rígidament, ahistòrica i unilateral pels qui exerceixen una situació social de poder.

No content el legislador amb l'establiment al Codi Penal dels qualificatius de "delictes", "delinqüents" i "penes", la *Ley de Peligrosidad y Rehabilitación Social* crea els de "estats de perillositat", "perillosos socials" i "mesures de seguretat". Amb aquest criteri mixt legal-judicial s'estableix una tipificació de subjectes i conductes "potencialment delictives", i així parla d'estats de perillositat anteriors al delicte i àdhuc posteriors a aquest. La vaguetat d'aquesta llei especial dóna peu perquè, arbitràriament, hi pugui haver inclosos nombrosos subjectes. Qualsevol d'aquests pot ésser inclòs en alguns dels també nombrosos estats de perillositat per una intervenció de la policia o de particulars, si el jutge no decideix el contrari. Malauradament, la llei li dóna un criteri molt ampli per tal que es pronunciï afirmativament.

Entre els subjectes susceptibles d'ésser-los aplicada aquesta llei, podem llegir en el text legal que seran declarats en estat perillós i se'ls aplicaran les corresponents mesures de seguretat i rehabilitació, als majors de setze anys que provadament hagin realitzat actes d'homosexualitat i els sigui apreciada una perillositat social.

Les mesures de seguretat que s'imposen als qui realitzen actes d'homosexualitat, per al seu **successiu compliment**, són les següents:

- a) Internament en un establiment de reeducació per un temps no inferior a sis mesos ni superior a cinc anys.
- b) Prohibició de residir en el lloc o territori que es designi o de visitar certs llocs o establiments públics, amb el límit màxim de cinc anys.
- i c) Submissió a la vigilància de delegats.

El mateix que hem dit respecte als "estats de perillositat" es pot repetir aquí pel que fa a les "mesures de seguretat". Tals mesures constitueixen unes respostes més subtils i més "científiques" que les sancions penals del Codi, i s'han establert amb la finalitat de continuar intervenint per tal de perpetuar el control penal punitiu, la justificació del qual és l'existència mateixa del poder.

Com es veu, les "mesures de seguretat" van dirigides cap a la privació de llibertat (internament), la manipulació de conductes (internament en un establiment de *reedu-cació*), exercir un control (obligació de residir en un determinat lloc, submissió a la vigilància de delegats), etc.

Considerem que totes aquestes mesures són **totalment** inadmisibles, perquè creiem que no es pot justificar una intervenció que alteri els drets individuals i menys encara quan allò que suposa un risc per a la societat és dictaminat pels pocs que detenen el poder, sense tenir en compte la participació de tota la població ni la dels subjectes damunt dels quals recau el pes de la llei.

Per altra banda, com que la *Ley de Peligrosidad y Rehabilitación Social* no tipifica com hem vist, delictes, sinó que preveu estats de perillositat i, en conseqüència, no imposa penes sinó mesures de seguretat, i donat que tals mesures es dirigeixen a la pretesa finalitat de "guarir, rehabilitar i regenerar" socialment els subjectes perillosos, aquests no són susceptibles de beneficiar-se d'amnisties i indults, puix que les esmentades mesures s'imposen (almenys això pretén la llei) "en llur propi benefici". Les gràcies

d'indult i amnistia únicament s'apliquen als delictes i les penes; i les "mesures de seguretat" no són penes.

En conseqüència, la realitat és que els "perillosos socials" compleixen autèntiques penes de presó, sense la possibilitat de beneficiar-se d'indults o d'amnisties, ni de la redempció de penes pel treball (encara que treballin) o per la bona conducta observada, ni de la llibertat condicional.

Parlar de reeducació, rehabilitació o de protecció social en una societat dividida en classes no és sinó una fallàcia destinada a perpetuar els antagonismes socials, la diversitat social, la divisió entre les capes oprimides, amb vista a controlar i anul·lar llur potencial revolucionari.

Unes mínimes exigències democràtiques imposen la supressió de legislacions especials i la transformació, dins un accelerat procés discriminant, de les jurisdiccions i legislacions penals ordinàries.

En un altre ordre de coses, les incoherències del nostre sistema legal resten evidenciades en la diversa gamma d'edats que hi apareixen (ens referim només a homes):

Fins a 12 anys és subjecte d'abusos deshonestos, encara que hi hagi consentiment. Des de 14 anys pot casar-se (amb consentiment de pares o tutors) i fer testament. Fins a 16 anys està sotmès a la jurisdicció del Tribunal Tutelar de Menors. Des de 16 anys ja té responsabilitat criminal, pot ésser perillós social i aconseguir un contracte de treball. De 16 a 18 anys té atenuada la responsabilitat criminal. Des de 18, pot ésser emancipat, encara que no totalment, pot fer el servei militar com a voluntari, se li autoritza l'assistència a tot tipus d'espectacle públic i l'entrada a tota mena de bars. Des de 21 és major d'edat civilment i políticament (pot votar i ésser procurador a les Corts) i és obligat a complir el servei militar. Per altra banda, de 12 a 23 anys pot ésser "corromput" per una persona major de 23. Des de 23 ja pot ésser regidor o diputat provincial. Des de 25 pot ésser alcalde, i des de 30, pot adoptar una persona menor, sempre que tingui setze anys menys que no ell.

A la vista de tota aquesta legislació desfassada i caduca, reivindicuem l'amnistia per a tots els empresonats i reclusos per causa d'una conducta homosexual, la derogació de la *Ley de Peligrosidad y Rehabilitación Social* i de tots aquells articles del Codi Penal que castigui l'homosexualitat, l'escàndol públic, la corrupció de menors, la prostitució, l'adulteri, l'amistançament, els atemptats contra la moral, el pudor i els anomenats bons costums, i totes les relacions sexuals en general, sempre que no hi intervingui força, engany, violència o abús de qualsevol classe, així com la implantació de catorze anys com a edat mínima per a fixar el consentiment en les relacions sexuals i la reducció de la majoria d'edat legal a divuit anys, com a un primer pas per arribar a assolir-la a setze.

8.— LA MEDICINA I LA PSICOLOGIA

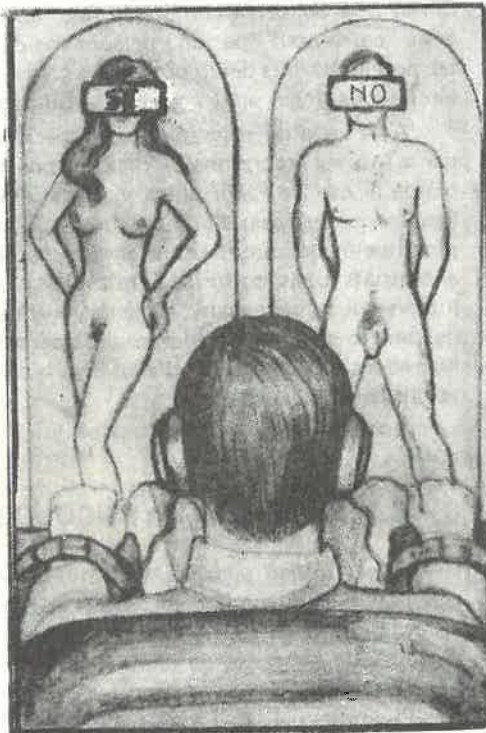
Fins a mitjan segle XIX, els que negaven Déu, els que no sabien parlar i els que practicaven la sodomia eren tancats a les mateixes presons. Anteriorment, els primers i els darrers simplement eren cremats vius a les fogueres de la Inquisició. De la mateixa manera que l'aparició de la psiquiatria i de l'asil manifesta la capacitat de la societat per a classificar allò que és inclassificable, el pensament modern crearà una nova malaltia: l'homosexualitat. La pròpia paraula "homosexual" fou inventada el 1869 per un

metge hongarès, el doctor Benkert. Segregant per a millor regnar, el pensament pseudo-científic de la psiquiatria transformà la intolerància bàrbara en intolerància "civilitzada". Com analitza el que fou líder del Front Homosexual d'Action Revolutionnaire (F.H.A.R.), Guy Hocquenghem, la constitució de l'homosexualitat com a categoria separada va unida indissolublement a la seva repressió.

El problema de l'homosexualitat és un problema fals, un problema artificial. No és el desig homosexual allò que causa problema, sinó la seva repressió. El problema de l'homosexualitat és un problema creat per la ideologia dominant heterosexual. Quan caigui la ideologia dominant heterosexual, l'homosexualitat deixarà d'ésser un problema. Ningú no s'interessarà més per l'homosexualitat i la seva etiologia. Tampoc per l'heterosexualitat. Quan s'acabin les diferències entre els sexes no hi haurà homosexuals. Tampoc no hi haurà heterosexuals. Tots esdevindrem humanosexuals. NOSALTRES DEIXAREM D'ESSER HOMOSEXUALS EL DIA QUE ELS HETEROSEXUALS DEIXIN D'ESSER HETEROSEXUALS. I això no ho diem a desgrat; és el que perseguim: acabar amb les diferenciacions de les persones per raó de llur sexualitat.

No acceptem cap explicació que s'hagi donat, que es doni o que s'arribi a donar sobre les causes de l'homosexualitat. És la qüestió de la gallina i l'ou. Per què havem de donar explicacions sobre la nostra sexualitat? Potser als heterosexuals se'ls demana que expliquin per què són heterosexuals? Per què les minories oprimides han d'explicar-se davant la majoria opressora? Ens neguem a entrar en el seu joc. És més, podrien dir-nos els "adoradors de la ciència" quines possibilitats tenen de tractar científicament l'homosexualitat?

Per tot això, rebutgem **totalment** qualsevol tipus de tractament o teràpia destinats a canviar un homosexual en heterosexual, encara que això es pretengui justificar adduint raons de caràcter ètic o de consciència: "em vaig veure forçat a fer-ho", "no podia fer altra cosa, perquè s'hauria suïcidat". A tots aquests científics els diem que **SI** que poden fer una altra cosa: utilitzar el temps que utilitzarien en la teràpia per convèncer llurs "malalts" que no ho són, que l'organització de llur desig homosexual no és de cap manera patològica, que el que els emmalalteix no és l'homosexualitat sinó la ideologia heterosexista, per a la qual tot allò que s'aparti de la seva norma és objecte de la patologia. Tot metge o psicòleg que no faci això és que fa un joc molt clar: fer-li el joc a la ideologia dominant.

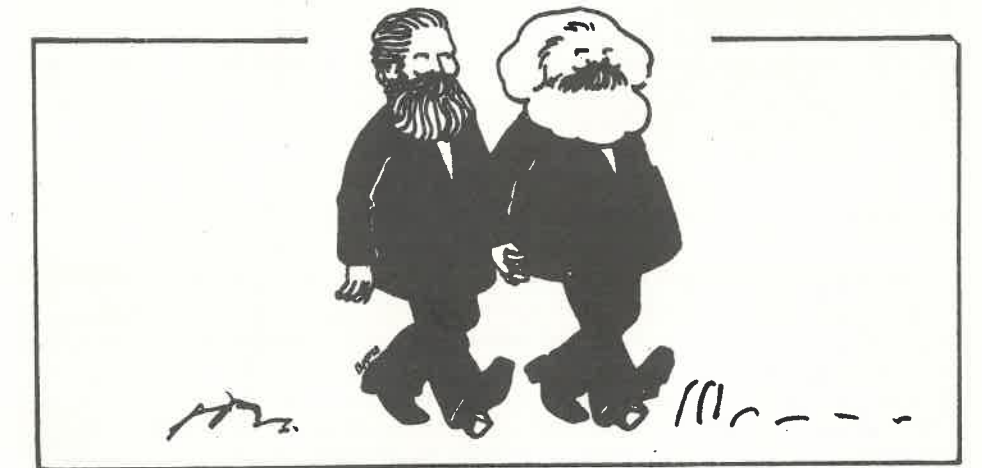
9.— ELS PARTITS POLÍTICS

Els partits polítics i les organitzacions de classe de l'Estat espanyol han defugit, fins molt recentment, de pronunciar-se públicament sobre la problemàtica homosexual; àdhuc alguns arribaren a prohibir la militància dels gais en llurs organitzacions. Això en els partits de dretes és una conseqüència lògica de llur ideologia: la de classe dominant, reaccionària, retrògrada i únicament defensora dels seus interessos. Però als partits i a les organitzacions d'esquerra no els interessà la defensa per raons tàctiques. Això representà un "oblit" de la lluita ideològica i una subjecció a la lluita econòmica i política. Tals partits "oblidaren" que un canvi en les relacions de producció no produiria per si sol un canvi en la ideologia de la societat, sinó que si només s'atén a les lluites econòmica i política —oblidant la lluita ideològica— es pot arribar a amenaçar de mort la nova organització social mitjançant una burocratització i una volta enrera en tots els ordres respecte a les conquestes revolucionàries.

Això ha portat com a conseqüència que els militants revolucionaris han hagut de portar una triple vida: vida privada/vida militant/vida política. De totes tres, la primera i la darrera han estat clandestines. Ni tan sols un gai podia expressar-se com a tal al si del seu partit sota la dictadura franquista i com a excusa es donaven raons de clandestinitat. Això és una cosa que no podem permetre. Els partits obrers, en la seva totalitat, nos ens poden discriminar, puix que tots plegats lluitem pels mateixos objectius.

Els gais no podem oblidar que quan els consells obrers exercien el poder a la Unió Soviètica, el 1919, fou quan es despenalitzà l'homosexualitat i se suprimiren els formalismes legals que atenallaven les relacions sexuals. Els gais, almenys legalment, eren lliures.

Per tot això, creiem que els partits i les organitzacions de classe cal que incorporin en llurs programes polítics opcions concretes i ben definides sobre l'homosexualitat i la sexualitat en general, cal que reprenguin la qüestió de la lluita ideològica i compleixin, doncs, a la nostra societat el paper que, en un principi, ells mateixos diuen de propugnar: el cessament de l'opressió de l'home per l'home, la instauració de relacions socials noves i, en definitiva, la consecució d'una societat sense classes.

IV. ALTRES FORMES D'OPRESSIÓ

1.— L'HABITACIÓ

Una de les principals condicions per a una vida sexual satisfactòria és que es reconegui a tota persona el dret a la intimitat.

Aquest dret no se satisfà en la tipologia d'estatges que hi ha al mercat, pel fet que és basada i alhora reforçada en la continuïtat de la família nuclear. Tot el que hem dit en parlar de la família nuclear i autoritària en el sistema capitalista (reproducció de la mà d'obra necessitada per la indústria, producció d'éssers humans condicionats al sistema) es materialitza en la tipologia d'habitatges que se'ns ofereix, amb l'agreujant, en aquest cas, que consisteix en un mitjà de reproducció del capital (enriquiment de promotors i de propietaris del sòl).

Només a la parella reproductora se li concedeix el dret a la intimitat —i amb prou feines—, només ella té un dormidor exclusiu, íntim. Els altres, cal que comparteixin l'espai amb un o més membres de la família. Aquests tindran dret a la intimitat (relativa) quan surtin de la pàtria potestat per formar una altra cèl·lula reproductora.

La intervenció de l'estat en la promoció d'habitatges (*"viviendas sociales"*) agreuja aquest aspecte en reflectir aquesta "dinàmica" no solament en les normes de disseny, completament basades en programes familiars, sinó àdhuc en les condicions d'accés als dits habitatges, que discriminin aquells que no tinguin intenció de contractar matrimoni.

El dret a la intimitat personal és negat a tots (gais o no) els qui no ens sotmetem a aquesta "fórmula", i ens veiem obligats a cercar la nostra "intimitat" en llocs públics (cinemes, hotels, saunes, bars), dels quals som foragitats per escàndol públic i constituir un perill social.

2.— ELS PREJUDICIS ANTIHOMOSEXUALS

Els prejudicis inventats contra l'homosexualitat generen tots ells una falsa imatge del gai, que cristal·litza en la constitució d'un nou paper sexual, el "paper homosexual". D'aquesta manera hi haurà tres papers: el paper masculí, el paper femení i el paper homosexual. Això porta a dues conseqüències. D'una banda, la divisió de la sexualitat en tres compartiments estancs i llur respectiva opressió i específica repressió. D'altra banda, l'adopció d'una identitat masculina, una identitat femenina i una identitat homosexual. Tres tipus d'identitat, tres tipus de repressió.

Aquesta és la plasmació de la ideologia sexista, l'establiment de tres identitats. El masclisme o fal·locràcia consisteix a erigir el paper masculí per damunt dels altres dos. Això explica l'opressió de les dones i dels gais, alhora que emmascara als qui s'identifiquen amb el paper masculí la seva genèrica opressió pel sexisme, l'obligació d'adoptar un paper determinat. Davant l'evidència de l'homosexualitat, s'instaura l'heterosexisme com a específic repressor de l'homosexualitat.

L'establiment de categories sobre la sexualitat, com acabem de veure, comporta indissolublement la impossibilitat de portar a fi una pràctica sexual lliure i plena.

La pràctica homosexual codificada com a paper sexual és el que impossibilita l'accés a l'homosexualitat als que s'hagin identificat amb els altres papers. L'heterosexisme aplica a l'homosexualitat una sèrie de tòpics o prejudicis que generen una falsa imatge de l'homosexual. Els més importants són els següents:

A. La consideració que els homosexuals són necessàriament homes efeminats. Aquest prejudici adscriu una imatge concreta, una imatge externa, de la qual desmarcar-se. Dit d'una altra manera, es fa possible que la opinió pública circumscriui l'hàbit de l'homosexualitat a aquells que presenten la tipologia que l'heterosexisme codifica com a paper homosexual. Els qui es consideren "normals" (heterosexistes) es desmarquen de l'homosexualitat i es reafirmen en la seva "normalitat" (heterosexual, heterosexualista). Ells no són "invertits", perquè els "invertits" no són "normals". La imatge del paper femení (passiu) s'adjudica als homosexuals i, d'aquesta manera, la imatge homosexual adquireix un doble caràcter pejoratiu i denigratori, en quant a "femení" i en quant no expressat per una dona, sinó per un home. Tanmateix, el món gai és molt més extens de com és codificat per l'heterosexisme.

B. L'anomenada "corrupció de menors". Fins ara mai no s'ha pogut demostrar que els gais siguin més "corruptors" que els heterosexuals, ni mai no es podrà demostrar.

El terme "corrupció", tant per a les relacions homosexuals com per a les heterosexuals, implica el manteniment de la dicotomia adult/adolescent, la consideració que l'adult (pel fet d'ésser més gran i pel seu coneixement de la vida) s'aprofita del jove i el no reconeixement de la sexualitat des de la infància. Segons aquest criteri, l'ésser humà és assexual fins a una certa edat i només a partir d'aquesta adquirirà la condició sexual, imposada com un paper sancionat i normativitzat per la ideologia dominant. Com sabem des de Freud, som sexuals des de la naixença, és a dir, no adquirim la sexualitat en una època determinada del nostre desenvolupament. La sexualitat des de la infància és una realitat palpable.

En el pla homosexual, el terme "corrupció" adquireix, a més, un significat nou: la consideració que tot jove és o ha d'ésser heterosexual, ha d'ésser encaminat vers l'heterosexualitat, i que l'homosexualitat el "desvia" de la seva trajectòria. Tant l'homosexual com el jove es trobarien discriminats per aquest tòpic: al "menor" l'impossibilitat de poder tenir relacions sexuals, al "major" de poder accedir o demanar-li relacions a l'altre.

Per altra banda, què pensar del terme "menor" quan el nostre Codi Penal considera així tot individu que essent major de dotze anys no n'ha complert vint-i-tres?

C. La consideració de l'homosexualitat com un "perill social" i una "lacra" que, si no és continguda, s'estendria com "una taca d'oli".

Aquest tòpic adverteix dos perills que apareixerien o que es creu que apareixerien en el cas que l'homosexualitat no fos frenada:

1. La disminució de les relacions heterosexuales, la disminució de l'índex de natalitat i, per tant, la disminució del nombre de matrimonis i de la formació de famílies.

2. La possibilitat d'accés a l'homosexualitat per part d'àmplies capes de la població, la possibilitat d'afloració del desig homosexual reprimat en tots els individus del nostre cos social.

L'altra cara del tòpic, com es veu, no fa sinó fer ben palesa la universalitat del desig homosexual, la no seguretat dels heterosexuales en llur pròpia heterosexualitat, és a dir, la repressió del desig homosexual en tot individu que es consideri ell mateix heterosexual.

3.— EL LLENGUATGE

La ideologia antihomosexual es manifesta a qualsevol nivell de la societat en forma d'un vocabulari especial creat per a denigrar els gais. Les paraules que serveixen per a designar-nos són els seus pitjors insults, i tots ells porten una enorme dosi d'aversion i de crueltat: "maricó", "marica", "marieta", "papallona", "nimfa", "del ram de l'aigua", "doneta", "cosó", "culer", etc.

Per altra banda, també en el discurs científic hi ha nocions ideològiques com "malalt", "pervers", "desviat", "invertit", "degenerat", etc., per a descriure inclinacions o conductes sexuals que s'apartin de la norma heterosexual.

Donat que no hi ha paraules per a designar-nos que no ens denigrin, que no hi ha paraules en les quals se'ns prengui de forma positiva, són molt clars els propòsits ideològics de l'ús del llenguatge en la nostra societat, és a dir, que la generació de paraules i significats és, almenys per ara, en les mans dels nostres "enemics". El llenguatge dominant també és en mans de la classe dominant.

L'existència d'un argot particular dels gais significa la resposta, a nivell de llenguatge, a la segregació general a nivell social, la defensa de la comunitat gai davant dels atacs de l'exterior, la fàbrica de comunicació sense ingerències del món heterosexual.

La nostra alternativa a nivell de llenguatge és ben clara: defensa del vocabulari creat per nosaltres mateixos, proposta de la denominació **GAI** per a designar l'homosexual que es reconeix com a tal, s'accepta a ell mateix i lluita pel seu alliberament, i finalment, assumptió dels insults que se'ns dirigeixin i acabar, d'aquesta manera, amb ells. L'insult només és insult si el subjecte a qui va dirigit el pren com a tal. Ens diuen "maricons", bé, doncs, som maricons! Ens envien a "prendre pel cul", bé, doncs, amb molt de gust! Alliberar el cul és un dels nostres actes d'alliberament; alliberar el lloc més vergonyant del mascle fal·locràtic. El nostre cul és revolucionari.

4.— LA VIOLÈNCIA FÍSICA

La classe dominant no pot mantenir els seus privilegis sense el recurs "complementari" a la violència física. No li basta amb ésser poderosa posseïdora dels mitjans de producció i de tots els aparells ideològics (escola, mitjans de comunicació...), sinó que necessita l'habitual recurs a la violència. I, lògicament, l'empra amb més ràbia contra qui més directament atempta contra els seus privilegis: la classe obrera, les minories

nacionals, els sectors marginats i els grups radicals en general. Nosaltres no ens n'escapem. Ni a les comissaries ni al carrer.

Si l'homosexual és un ésser "pervers", "corruptor", "perillós", lògicament, una vegada detingut, a la comissaria, és brutalment vexat i estomacat. I al carrer, un estat col·lectiu de consciència antihomosexual és el millor brou de cultiu perquè quotidianament aflori la violència antihomosexual (bandes juvenils, policies *ful*, xantatgistes...).

Cal que denunciem aquesta violència, la policiaca i la del carrer, ambdues promogudes pel poder. Però no solament hem de denunciar-la, sinó que els gais cal que prenguem consciència que hem d'estar preparats per acarar-nos-hi.

I com que res no és més expressiu que la realitat, donem seguidament una sèrie d'exemples prou representatius d'aquesta situació a la qual els gais ens veiem sotmesos diàriament:

MORÍ ESTRANGULAT A MANS D'UN TAXISTA

"Ramon Boada, durant un trajecte en taxi, segons les declaracions posteriors del taxista, li feu certes propostes deshonestes. Aquest, sense res més, reaccionà amb violència donant-li un cop i, seguidament, agafant-lo pel coll, l'estrangulà. En comprovar que l'havia assassinat, l'enterrà en un solar i es desfeu així de la víctima" ("Por qué", 26.5.1965).

L'assassinat només és la forma més extrema de la violència a la qual estem exposats en no tenir drets efectius de protecció. Molt més freqüentment se'ns assalta per diners o, simplement, rabeig. Els qui fan això saben perfectament que els gais a la nostra societat es troben indefensos. Llegiu aquestes notícies extretes de la premsa, que il·lustren ben bé el que diem:

FALSOS POLICIES DETINGUTS PER LA B.I.C.

"Llur camp d'acció eren els mingitoris de la plaça de Catalunya, sempre propicis per a diversos delictes, però el més propagat el de fer-se passar per policies per tal de sorprendre aquells que hi passen massa temps, i amenaçar-los de detenció i obligar-los així a lliurar bones sumes de diners... Coneixen la debilitat d'alguns homes que hi acudeixen i saben, a més a més, que aquesta mateixa condició els obliga a guardar silenci..." (Tele/xpres, 28.11.74).

Però la violència sobre nosaltres no és practicada només per truans, sinó també pels "guardians de la llei i l'ordre". Així:

XARXADA D'HOMOSEXUALS EN UNA CAFETERIA

"Anit en una cafeteria... la policia descobrí un vergonyós espectacle d'immoralitat en trobar ballant un nutrit grup d'homosexuals. Foren detinguts i posats a disposició del jutjat de guàrdia" (El Noticiero Universal, 15.9.1972).

D'igual manera, al diari barceloní "El Noticiero Universal" (15.3.1973), Enrique

Rubio, cèlebre per la seva sospitosa fòbia als gais, escriví un article sensacionalista i groller, com és habitual en ell, basant-se en la detenció de deu transvestits, realitzada a Sitges per la guàrdia civil. Triem de l'article els paràgrafs següents: "El narcisisme imperant en la joventut amb manifestacions transvestistes afavoreix el progressiu efeminament de la indumentària masculina... A les pistes de ball de Sitges, diversos transvestits ballaven o bevien mentre feien gests obscens i accions vulgars... estant totalment beguts o drogats, la qual cosa els feia oblidar les més elementals regles d'educació i el respecte al públic... El raig de mariquites, deu o dotze, foren conduïts al jutjat... Entre els detinguts hi havia un cambrer de Múrcia, un cuiner de Palma de Mallorca, un mecànic de Cadis, un perruquer de Santa Coloma de Gramenet, un modista de Girona, dos administratius de Barcelona i un estudiant també de la Ciutat comtal..."

Presentem també una nota tràgica en la qual es troba alhora la violència física exercida sobre nosaltres i la nostra pròpia autoopressió:

"MOR ALS 12 DIES D'ESSER AGREDIT PER UNS DESCONEGUTS.

El passat diumenge, 11 de novembre, morí a l'Hospital Municipal, Angel Martínez Catalán, de 42 anys, de gangrena gasosa. Havia rebut macadures i forts cops a la regió abdòmino-genital, gran edema i hematoma a la regió escrotal, víctima d'una agressió la nit del 31 d'octubre a l'1 de novembre prop de la catedral ... Era solter i posseïa un taller de ferralla ... La família que convivia amb ell declarà que havia dit que havia sofert una indigestió de castanyes..., més tard confessà que uns joves li havien robat certa quantitat de diners després d'apallissar-lo ... No volgué que fos avisada la seva família i morí a l'hospital". ("Diario de Barcelona", 13.11.1973).

Finalment donem la confessió d'un gai, membre del F.A.G.C.:

"Eren les 10 de la nit i em trobava al bell mig de la ciutat esperant un taxi per anar a casa. Passà un cotxe de la policia amb quatre socials a dins. Em van mirar i es posaren a riure, dos en baixaren i em digueren: "Què, nena, esperant el *chulo*?" Jo els vaig contestar que esperava un taxi però ells em ficaren violentament dins el cotxe i de camí a la comissaria m'anaren insultant, enfotent-se'n de mi i fent-me porqueries. En arribar a la comissaria em ficaren a una cambra on hi havia uns altres deu policies. Em despullaren i em voltaren i durant unes hores es dedicaren a escopir-me, a apallissar-me, a tocar-me el sexe i a introduir-me objectes al cul. Poc després em deixaren lliure sense acusar-me de res perquè els molt porcs no em pogueren treure res. Ha estat l'experiència més horrible de la meua vida. Aleshores vivia Franco i jo no sé si encara continuen passant aquestes coses".

Davant l'horror i la indignació que causen aquestes imatges hem d'oposar, per tots els mitjans, la ferma voluntat de defensa de la nostra integritat física. Ni un sol atac violent contra nosaltres, al carrer o a la comissaria, haurà de restar sense resposta, física o legal. Només així acabarem amb la violència dels opressors.

Sevilla: le arrojó a una acequia tras golpearle con la «penca» de una palmera

Niño muerto por un homosexual

El presunto asesino, hijo de un conocido industrial, presentaba síntomas de perturbación mental

Sevilla. — (De nuestro corresponsal JOSE JOAQUIN GALLARDO) El cadáver de un niño de once años apareció sobre las aguas del canal «Brazo de los Jerónimos», en la localidad sevillana de Villafranca del Guadalequivir.

El cuerpo del desafortunado chico evidenciaba que había sido brutalmente golpeado con un objeto contundente, al parecer, con la «penca» de una palmera.

Poco después de descubrirlo el crimen fue detenido por la Guardia Civil Vicente Sosa Pineda, de 27 años, al igual que la víctima vecino de la citada localidad ribereña e hijo de un conocido industrial, propietario del cine del pueblo. El presunto asesino, que se había refugiado en su propio domicilio, no opuso resistencia a la detención y confesó haber cometido el crimen.

La víctima es José Manuel Gallardo, de once años de edad, quien vivía con sus padres y cinco hermanos en el hogar familiar. Su padre es obrero del campo y se encuentra acogido al seguro de desempleo. La conducta del joven José Manuel era ciertamente ejemplar según comenta entristecido el pueblo todo a la vez que le recuerdan haciendo las travesuras propias de la edad o yendo al colegio nacional cada mañana. Ayer mismo sus compañeros de colegio le llevaron entre lágrimas flores a su tumba.

En cuanto al declarado autor del homicidio — si es asesinato habrá de determinarlo los tribunales — las opiniones recogidas en el pueblo coinciden en calificarle como «Un perturbado mental con tendencias homosexuales». A parte de los naturales chismorreos que ahora corren por el pueblo, son bastantes los vecinos que, salvada la inicial tendencia a hacer leña del presunto criminal, reconocen que Vicente «a pesar de su evidente homosexualidad, nunca dio ejemplos de mala conducta ni nada que se le pareciera».

Las dos familias implicadas en esta triste historia gozan de buena reputación, nunca manchada por hecho alguno, entre los vecinos. En cuanto a la causa que motivó y la forma en que se efectuó el homicidio, nada puede asegurarse hasta el momento, aunque entre los vecinos de Villafranca circulan las más variadas versiones. La más extendida motiva los hechos en base a la negativa que el joven José Manuel habría dado a las presuntas pretensiones de homosexualidad de Vicente Sosa. La tajante negativa originó en el homicida un estado de trastorno mental de tal intensidad que le llevó al ensañamiento sobre su víctima y al posterior intento de ocultar su delito arrojando el cadáver a una acequia.

El momento, aunque entre los vecinos de Villafranca circulan las más variadas versiones. La más extendida motiva los hechos en base a la negativa que el joven José Manuel habría dado a las presuntas pretensiones de homosexualidad de Vicente Sosa. La tajante negativa originó en el homicida un estado de trastorno mental de tal intensidad que le llevó al ensañamiento sobre su víctima y al posterior intento de ocultar su delito arrojando el cadáver a una acequia.

exigiendo las responsabilidades a que haya lugar.

BRUTAL PALIZA

Por otra parte, en Madrid un niño de un año de edad fue golpeado brutalmente por su padre, quien se encontraba en estado de embriaguez. Los hechos tuvieron lugar en el domicilio familiar, en el barrio de Vallecas. Ha sido puesto a disposición de la autoridad J. B. M., de veintidós años de edad, por haber causado lesiones que fueron calificadas como menos graves, a su hijo Abrahán. La madre, que se hallaba ausente en esos momentos del hogar, fue quien advirtió la salvajada y telefonó al Servicio de Urgencia de la Seguridad Social. El niño fue asistido en un centro médico cercano a la vivienda y posteriormente trasladado a la Residencia Sanitaria «Francisco Franco», en donde quedó internado. Las lesiones sufridas por la criatura fueron calificadas del siguiente modo: «Contusiones con hematomas en partes laterales de la cabeza y cara y en regiones occipital, parietal, maxilar y molar, además de afectar a huesos propios nasales de ambos lados. Ligera hemorragia y conjuntivitis en ojo derecho».

QUEMA SALVAJEMENTE A DOS NIÑOS

En el barrio «La Luneta» de Badajoz otros dos niños encontraron una horrible muerte. Francisco Agüero de 42 años encerró a su hijo de cuatro años y a un compañero de éste, que contaba seis años, en un cobertizo sito en el patio interior de una casa, prendiendo fuego al local, que ardió en pocos minutos. Aunque algunos vecinos derribaron la puerta, que previamente había sido atrancada por Francisco Agüero para impedir que los niños se fugaran o que alguien entrara, los cuerpos de los niños estaban ya carbonizados.

El supuesto autor fue conducido por la Policía Armada, que impidió que fuera linchado por el vecindario, que se congregó cuando pasaba custodiado por la Policía, y le lanzaron gritos de «asesino».

Posteriormente se organizó una manifestación de unas trescientas personas que se dirigieron desde la barriada hasta el ayuntamiento y a continuación hasta el Gobierno Civil demandando mejores viviendas de las que ocupan y

COMIERON ALFOMBRA ANTES DE MORIR

La tacha de menores asesinados o torturados concluye en París, donde una madre de 21 años dejó morir de hambre a sus dos hijos, de 4 y 2 años. Sylvie Frontin abandonó su casa dejando a los pequeños encerrados en una habitación interior, por lo que los vecinos no pudieron escuchar los llantos de los pequeños en sus espantosas agonías. Según la autopsia los niños tardaron en morir entre cinco y seis días. Para aliviar su hambre comieron pedazos de alfombra.

Al ser detenida la madre se limitó a confesar sin inmutarse:

«He dejado morir de hambre a los niños». La presunta infanticida, a juzgar por testimonios del vecindario, solía acudir a su domicilio en compañía de hombres, produciéndose con frecuencia broncas y escándalos.

5.- L'AUTOOPRESSIÓ

Fins ara hem vist el funcionament de la sèrie d'aparells i altres formes d'opressió que actuen damunt els gais, però la nostra opressió no acaba aquí. Hi ha també una espècie de "cinquena columna" dins els mateixos gais: els autooprimits. Es tracta aquí del darrer i major èxit de totes les formes d'opressió, aquella que apareix quan un gai adopta i internitza la definició heterosexual del normal i el patològic, aquella que es dona en qui creu que ell, en realitat, és un malalt, un viciós, un anormal.

L'autoopressió pot adoptar, almenys, dues formes:

- a) la que va unida a sentiments de vergonya i menyspreu, i
- b) la dels qui diuen que "s'accepten tal com són", és a dir, "anormals".

La societat capitalista ens ha ensenyat a odiar-nos a nosaltres mateixos. Alguns gais han après la lliçó amb una gran precisió i diligència: uns eviten situacions enutjoses en les quals se'ls pugui "descobrir"... , altres eviten la companyia de gais, a no ésser en breus, furtives i anònimes reunions sexuals, perquè no volen arriscar-se a veure en un altre llur pròpia "tara" o perquè temen perdre l'estimació de llurs famílies, amistats, relacions socials i àdhuc llurs feines.

Finalment, hi ha una altra forma d'opressió més refinada que tracta d'eludir el problema homosexual: dir que un hom no està oprimat. Lògicament, com més grans són els esforços per convèncer-se que no s'està oprimat, més lluny s'està de reconèixer la pròpia opressió. Aquests gais (millor dit, homosexuals) poden gaudir d'un *status* social igual al de l'heterosexual (i àdhuc arribar al matrimoni), si llur homosexualitat no aflora mai en llurs relacions socials. Però el lligam és encara més profund: aquests homosexuals acaben per adoptar el paper de llurs propis opressors i seran ells els qui més durament atacaran llurs companys gais. Aquest darrer tipus, en darrera instància, prefereix de portar la seva opressió a la tomba abans que reconèixer la seva pròpia homosexualitat.

V. EL F.A.G.C. I LES LESBIANES

La majoria dels grups de lesbianes consideren que llur opressió i la dels homosexuals, si bé no són radicalment distintes, sí que són qualitativament diferents. No advertir això seria no veure l'experiència dels moviments gais arreu del món: en gairebé tots ells les lesbianes se n'han autoexclòs per integrar-se als moviments d'alliberament de la dona per tal que aquests assumeixin la problemàtica de l'homosexualitat femenina.

Creuen també que elles i els homes homosexuals es troben oprimits de formes diferents per normes dictades per la societat heterosexual. Les lesbianes, com a dones, necessiten accedir a la igualtat legal, econòmica i social amb l'home a tots els nivells de l'interacció social com a pas previ per a llur alliberament. Però els homes homosexuals no ho necessiten, pel simple fet d'ésser homes.

Així mateix, tota dona, per a poder tenir relacions homosexuals, cal que superi la noció ideològica (sexista) que ignora la sexualitat femenina, puix que per a aquesta ideologia la relació sexual se cenyeix a allò que l'home fa amb el seu penis, i nega la possibilitat que una altra dona pugui resultar tan atractiva per a ella com un home se suposa que ho ha d'ésser. Per a l'homosexual, la noció ideològica sexista a superar actua d'una manera diferent: ell sí que té sexualitat, però aquesta sexualitat és considerada una perversió. En quant pervers és condemnat per la llei.

En un altre ordre de coses, per als homosexuals masculins la realització plena de la llibertat sexual consisteix, entre altres coses, que tots els homes i totes les dones puguin ésser al mateix temps subjectes i objectes de la relació sexual. Aquest fet els separa de programes feministes radicals basats en la negativa a acceptar el paper d'objecte en la relació sexual.

Sembla, però, evident que les lesbianes tenen amb els homes homosexuals un objectiu radical comú: redefinir la sexualitat d'una forma que no es consideri ja més com "un penis intridit dins una vagina".

Tanmateix, el F.A.G.C. considera que les lesbianes haurien de crear llurs propis grups o col·lectius al si de les organitzacions d'alliberament gai i elaborar llur pròpia teoria d'alliberament. El precedent més proper el tenim en el Col·lectiu de Lesbianes del Front d'Alliberament Homosexual del País Valencià.

VI. OBJECTIUS DEL F.A.G.C.

L'objectiu estratègic del F.A.G.C. és l'alliberament sexual en la seva totalitat, que suposa, per una banda, la superació de la repressió individual, la supressió de la marginació, el reconeixement de la sexualitat plural i, en darrera instància, la clarificació ideològica de la problemàtica gai i de la sexualitat en general.

En forma explícita, els objectius són els següents:

1. El ple alliberament sexual i, específicament, l'accés a les llibertats per part de tots els gais. Això només podrà assolir-se mitjançant la nostra lluita conjunta amb la d'altres sectors oprimits, que possibiliti un canvi social en els camps polític, econòmic i ideològic.
2. Supressió dels conceptes de matrimoni, parella i família, sustentadors tots ells de l'opressió. La sexualitat ha d'ésser lliure i no se l'ha d'institucionalitzar.
3. Acabar amb el *ghetto* gai que, per imperatius de la professió social, ens veiem obligats a mantenir i al qual se'ns vol continuar relegant per tal d'evitar la nostra normal participació en la vida cívica.
4. Supressió de les categories ideològiques "homosexual"/"heterosexual" com a categories separades de la "sexualitat" en general, puix que el manteniment de l' "homosexualitat" com a categoria separada va indefectiblement unit a la seva repressió. En aquest sentit propugnem la supressió dels papers mascle/femella, masculí/femení, actiu/passiu, puix que impedeixen la presa de consciència per part de l'individu de la seva identitat sexual sumint-lo en sentiments de vergonya, culpa i odi d'ell mateix.
5. Reconeixement del desig homosexual com a una variant més del desig en general, variant que es troba inclosa en la constitució del desig en tot subjecte.

Tals objectius no poden complir-se sense una àmplia lluita ideològica que cal que sigui assumida per la classe obrera a través de les seves organitzacions de masses.

VII. MITJANS

El principal mitjà del qual ens hem de valer els gais en lluita pel nostre alliberament és la nostra mobilització a partir de la presa de consciència de la necessitat d'aconseguir el total alliberament sexual com a part de l'alliberament social en general.

Fins que el concepte d'alliberament sexual no sigui conegut, entès i acceptat per la totalitat dels membres de la societat, no es podrà assolir l'alliberament del gai. Per aconseguir això, cal enderrocar tota la sèrie de falses idees, deformacions, tabús i pràctiques a les quals es veuen exposats tots els individus pertanyents a la nostra societat.

Cal que tinguem present que la difusió de les idees de l'alliberament gai s'han de dirigir vers dues vessants:

- a) envers els propis gais, en gran part víctimes de llur pròpia opressió, i
- b) envers els heterosexuals, els quals, en llur majoria, desconeixen la realitat objectiva de la problemàtica gai.

Concretament, els mitjans a utilitzar són els següents:

1. El treball teòric intern dels membres del F.A.G.C., de cara a la pròpia clarificació de la nostra problemàtica; i
2. Accions de cara a l'exterior, entre les quals podem citar:
 - a) campanyes de denúncia de la marginació i repressió en les quals estem immersos;
 - b) publicacions que difonguin la realitat de l'homosexualitat davant la falsificació dels fets avui imperant;
 - c) actes públics, on s'exposin les raons i els fins de la nostra lluita;
 - d) accions al carrer, com a mitjà per ampliar el coneixement de la lluita per l'alliberament dels gais i de llurs justos drets;
 - e) la lluita individual dels membres del F.A.G.C., és a dir, el treball quotidià en tots els nostres actes per tal d'impulsar la nostra lluita d'alliberament, mitjançant la conscienciació d'altres gais, el "rebatre" idees i modes de comportament repressiu al nivell de la quotidianitat; i
 - f) la unitat d'acció amb els moviments radicals (joves, dones, etc.), partits polítics, organitzacions de classe i moviments populars, que reconeixin, assumeixin i lluitin per l'alliberament dels gais. Aquesta unitat d'acció es realitzarà en tots els casos en què sigui factible i els interessos puguin concordar.

VIII. L'ALLIBERAMENT GAI NO ÉS UNA UTOPIA

Quan parlem de l'alliberament gai no parlem d'utopies. Ara bé, sabem que la lluita serà dura, molt dura, i que no es guanyarà fàcilment; que la substitució de la família nuclear i les distincions ideològiques entre homes i dones no desapareixeran immediatament.

Tal com ens ho ensenya l'antropologia, el pas de la natura a la cultura ha pogut donar-se gràcies a certs pactes entre els homes per a l'intercanvi de dones, l'adopció de la família patriarcal i la seva llei: la prohibició de l'incest. Però això ha estat fins ara, perquè actualment ens trobem en una posició en la qual el desenvolupament de les forces productives ens pot fer anar molt més enllà.

Només els reaccionaris i els conservadors creuen encara en el concepte de "natural". La civilització, la cultura, és precisament l'allunyament de les limitacions del medi ambient natural i el seu control conscient. Qui pot dir que és "natural" volar amb avions o viatjar amb vaixells o amb tren? Qui pot dir que són "naturals" les intervencions quirúrgiques? I els vestits, potser maduren als arbres? Tota aquesta "naturalitat" ha estat fruit de la cultura, de la civilització i del grau de desenvolupament de les forces productives.

La civilització occidental ha assolit un estadi en el qual la reproducció de l'espècie pot interferir-se per la tecnologia. La reproducció ha passat d'ésser un fenomen incompreensible, un procés biològic no controlat, a ésser quelcom completament comprensible i controlable. Aquí tenim la inseminació artificial per a provar això que diem.

Per altra banda, els anticonceptius han fet possible el control conscient de l'embaràs separant així la sexualitat de la repressió.

La divisió dels papers masculí/femení i la divisió sexual del treball són basats en el model de reproducció que s'organitzà originàriament. Però la tecnologia ha arribat a un estadi en el qual el sistema de papers ja no és necessari, i el desenvolupament de les forces productives permet l'abandonament de la divisió sexual del treball.

Tanmateix, són aquí, per a mostrar que l'evolució social no es produeix automàticament pel desenvolupament de les forces productives. El sistema de papers, la família i la divisió sexual del treball no desapareixeran pel fet que actualment no siguin necessaris. Una vegada posada en funcionament la ideologia sexista no pot ésser enderrocada sense una lluita. Així, doncs, tots quants estem oprimits per aquesta ideologia (dones i gais) cal que ens unim per lluitar contra ella. El crepuscle de la ideologia sexista i de la família beneficia totes les dones i tots els gais. Aquest treball en comú sí que pot possibilitar la consecució del nostre alliberament comú.

IX. CRIDA DEL F.A.G.C.

Nosaltres, els membres del FRONT D'ALLIBERAMENT GAI DE CATALUNYA, des de la nostra condició de gais i conscients de la situació opressiva general de la societat de classes, que genera la lluita del proletariat, de les nacionalitats sotmeses, de la dona, dels joves i altres capes oprimides, i amb l'objectiu d'enderrocar l'actual ordre social per tal d'instaurar-ne un altre de nou dins un procés revolucionari, fem una crida dirigida:

1. A TOTS ELS GAIS perquè assumeixin llur condició de tals sense vergonyes ni depressions i prenguin consciència que llur alliberament no pot ésser un alliberament personal sinó social i polític, puix que una autèntica emancipació humana és inseparable de la transformació de la consciència ciutadana. Per a assolir aquest alliberament els cridem a que s'uneixin a la nostra lluita.

2. A TOTS ELS MOVIMENTS D'ALLIBERAMENT GAI DE L'ESTAT ESPANYOL, invitant-los a obrir un procés de coneixement, debat i discussió per a unificar criteris i impulsar decididament la lluita conjunta per al mateix fi: el nostre alliberament.

3. ALS MOVIMENTS D'ALLIBERAMENT DE LA DONA, perquè compregui que llur opressió també és la nostra en derivar bàsicament de la mateixa ideologia sexista i masclista, típica de la classe dominant. En aquests moviments veiem els nostres millors aliats i amb ells la pràctica de la unitat d'acció pot ésser molt fructífera i afavorir el total alliberament sexual.

4. ALS GRUPS I MOVIMENTS RADICALS DE JOVES, per tal que incloguin en llurs programes i debats qüestions relacionades amb l'homosexualitat, continuïn combatent contra les segregacions de tota mena i, d'aquesta manera, incideixin en la consecució d'una societat més lliure i més justa.

5. ALS PARTITS I ORGANITZACIONS DE CLASSE, perquè incorporin en llurs programes opcions concretes i ben definides sobre l'homosexualitat i la sexualitat en general, reprenguin la qüestió de la lluita ideològica i compleixin dins la nostra societat el paper que, en principi, ells mateixos diuen de propugnar: el cessament de l'opressió de l'home per l'home, la instauració de relacions socials noves i, en definitiva, la consecució d'una societat sense classes.

6. ALS METGES I PSICÒLEGS, per tal que cessin de tractar l'homosexualitat com una malaltia. La ideologia heterosexual masclista de la classe dominant es basa en llurs judicis i criteris passats i anticientífics per tal de poder oprimir-nos.

7. A TOTS ELS JURISTES, perquè denunciïn i lluitin conjuntament amb nosaltres per l'abolició de tota la legislació opressiva antihomosexual i de la sexualitat en general.

8. A TOTS ELS ENSENYANTS, per tal que a l'escola pluralista i democràtica s'inclogui la informació i formació sexuals sense prejudicis antigais. Tal formació sexual cal que formi part del pluralisme ideològic i la llibertat d'ensenyament que l'escola democràtica necessita. Els ensenyants cal que introdueixin llurs alumnes en la realitat social, i nosaltres en som una realitat més. La pluralitat ideològica cal que sigui una realitat a l'escola, tant pel que fa a les idees polítiques com a les orientacions sexuals. L'adoctrinament concret (heterosexual) ha de restar fora de l'escola.

9. ALS TREBALLADORS DELS MITJANS DE COMUNICACIÓ DE MASSES (intel·lectuals, artistes, periodistes, etc.), perquè donin a conèixer —amb tots els mitjans a llur abast— la problemàtica gai, de manera que aquesta sigui coneguda, sense deformacions, per l'opinió pública.

10. A LES ASSOCIACIONS CIUTADANES I A TOTA LA POBLACIÓ EN GENERAL, per tal que assumeixin les nostres reivindicacions com a justes per a la consecució d'una societat sense discriminacions.

Invitem a tots plegats que obrin un ampli debat i una discussió sobre la següent plataforma.

X. PLATAFORMA DEL F.A.G.C.

1. AMNISTIA per a tots els empresonats i reclosos per causa d'una conducta homosexual. Amnistia total sense exclusions.

2. DEROGACIÓ de la *Ley de Peligrosidad y Rehabilitación Social* (de 4.8.1970) i de tots aquells articles dels codis penal i militar que castiguen l'homosexualitat, l'escàndol públic, la corrupció de menors, la prostitució, l'adulteri, l'amistament, els atemptats contra la moral, el pudor i els anomenats bons costums, i totes les relacions sexuals en general, sempre que no hi intervingui força, engany, violència o abús de qualsevol mena.

3. IMPLANTACIÓ dels catorze anys com a edat mínima per a fixar el consentiment en les relacions sexuals (atenent al fet que el Codi Civil permet el matrimoni dels barons majors de catorze anys i de les dones majors de dotze) i reducció de la majoria d'edat legal a divuit anys.

4. EQUIPARACIÓ de la dona a l'home en tots els ordres i supressió de tota discriminació que pugui fer-se per causa de la pràctica sexual de les persones.

5. OBLIGACIÓ d'impartir una educació sexual adequada a tots els nivells de l'ensenyament, considerant la sexualitat no sols com a mitjà de reproducció sinó també, fonamentalment, com una font de plaer i de comunicació interpersonal, i sense fer discriminacions amb l'homosexualitat; així com el reconeixement públic de la sexualitat des de la infància.

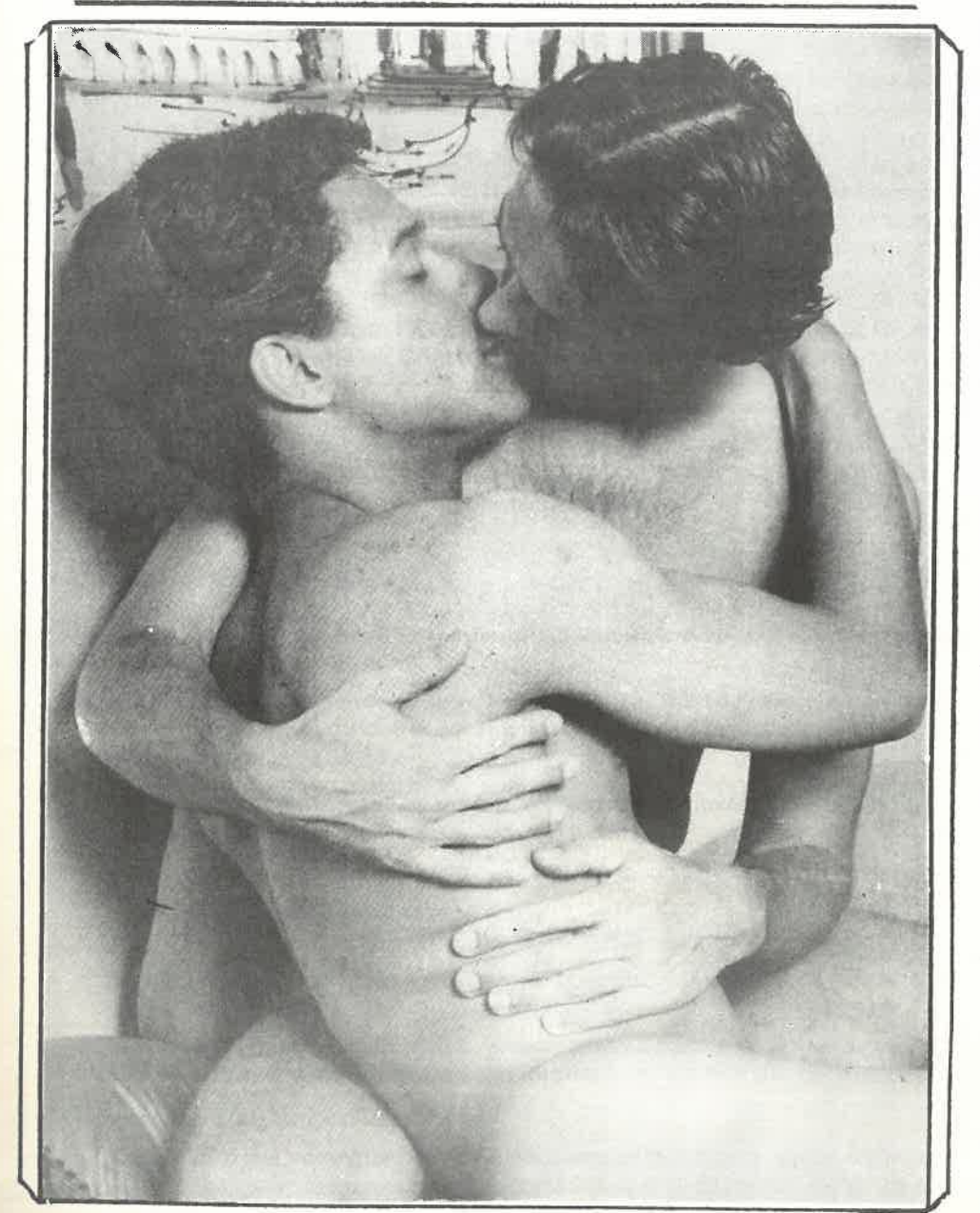
6. NO CONSIDERACIÓ de l'homosexualitat com una malaltia, tant en l'ensenyament com en la pràctica mèdica i psicològica i, en conseqüència, prohibició explícita d'aplicar teràpies aversives i tot tipus de tractament que tendeixi a canviar la conducta sexual.

7. RECONeixEMENT i garantia del dret dels gais a mostrar públicament llur afectivitat.

8. RECONeixEMENT I GARANTIA del dret de tota persona a vestir-se i adornar-se com vulgui.

9. RECONeixEMENT i garantia del dret a la intimitat personal.

10. SEPARACIÓ total de l'Església i l'Estat i no ingerència de la doctrina moral de l'Església Catòlica o de qualsevol altra institució, religiosa o no, en la regulació de la normativa sexual.
 11. SUPRESSIÓ de qualsevol tipus de censura en espectacles i publicacions imposada per raons de moral sexual.
 12. OBLIGACIÓ per part de la Seguretat Social d'actuar preventivament sobre les malalties venèries, mitjançant les oportunes campanyes d'informació general i investigació, i creació de centres i organismes oportuns que facilitin una revisió periòdica i gratuïta de les persones interessades.
 13. REDUCCIÓ de la jornada laboral per tal de poder dedicar el temps lliure a la pròpia formació cultural i humana i permetre una vida sexual satisfactòria.
 14. IMPLANTACIÓ del divorci vincular per a tots els ciutadans que el desitgin i supressió de les figures legals de fills naturals, il·legítims i adulterins, tot això dins la línia d'abolició de la família patriarcal.
 15. LLIURE autorització per a l'ús d'anticonceptius i per a les pràctiques avortives. Els anticonceptius i l'avortament hauran d'ésser inclosos dins la Seguretat Social i s'administraran a totes les dones que ho desitgin, qualsevulla que sigui l'estat civil.
 16. SUPRESSIÓ del servei militar i del servei social obligatoris.
 17. OBLIGACIÓ de les institucions al poder —com una mesura immediata— d'adequar el tema de la prostitució obrint-li camins legals per a la seva realització (sindicació, seguretat social, higiene...), tot i declarar-nos contraris a qualsevol mena de prostitució, tant femenina com masculina, perquè la considerem com una seqüela d'un sistema social injust que emmena alguns a l'explotació del cos per a la pròpia subsistència.
 18. NO DISCRIMINACIÓ social dels qui s'hagin sotmès, o se sotmetin, a operacions de canvi de sexe.
 19. REONEIXEMENT social del dret inalienable de tot ésser humà a **disposar lliurement del seu propi cos.**
-

XI. ANNEXOS

1. ESTATUTS O ORGANITZACIO DEL F.A.G.C. (aprovats en la III Assemblea Constituent de 3.12.1976)

El Front d'Alliberament Gai de Catalunya (F.A.G.C.) es defineix en el seu funcionament intern com un moviment democràtic i es fixa com a tasques les de lluitar contra la repressió exercida sobre els gais, trencar l'aïllament en què es troben, i realitzar un treball de clarificació ideològica de la problemàtica sexual.

A. ELS GRUPS D'ACCIÓ

- a) Els nuclis bàsics d'organització són les cèl·lules de treball i estudi que anomenem **Grups d'Acció**.
- b) Els Grups d'Acció es formaran segons els criteris aprovats en l'Assemblea General. En principi els Grups d'Acció es constituïran d'acord amb els següents criteris:
 - 1) **Territorial** (per zones, barris, localitats o comarques).
 - 2) **Professionals** (estudiants, ensenyants, professionals del teatre, metges, advocats, sociòlegs, etc.).
 - 3) **Afinitat**. Els grups que es formin segons aquest criteri podran ésser de dos tipus:

* De discussió d'aspectes concrets.

** Per a l'aprofundiment de la problemàtica sexual.

Tots els Grups d'Acció formats d'acord amb els criteris exposats poden coexistir en el si del F.A.G.C.

Si bé tots els militants del F.A.G.C. estaran adscrits a un grup de base territorial podran pertànyer també a d'altres grups (professional, afinitat) si així ho desitgen.

c) Organització dels Grups d'Acció

Cada grup fixarà un nombre dels seus integrants en funció de la seva operativitat i podrà dividir-se en dos o més si així ho considera oportú. El nombre mínim de militants per a la formació d'un grup serà de 5. En els casos que no s'assoleixi aquest nombre, la seva constitució haurà d'ésser aprovada per la Comissió Coordinadora.

A cada Grup d'Acció hi haurà uns responsables del funcionament del grup i de les tasques que s'hi decideixin. Seran dos:

1) **Responsable intern**, encarregat de:

- * La distribució dels documents.
- ** Recollir la cotització.
- *** Anotar els nous militants i simpatitzants per establir-hi contacte.
- **** Fer les convocatòries.

2) **Responsable de coordinació**, encarregat de:

- * Participar en els treballs de la Comissió Coordinadora.
- ** Actuar d'enllaç entre els diferents grups.
- *** Fer les convocatòries.

Aquests responsables seran els encarregats de confeccionar el projecte d'ordre del dia de cada reunió del grup, que es presentarà com a proposta a l'inici d'aquesta, i podrà ésser modificat pels integrants del grup.

Els responsables seran elegits pel grup i podran ésser revocats en qualsevol moment si així ho decideix la majoria absoluta del grup.

A fi d'aconseguir la continuïtat en llurs treballs, la periodicitat de les reunions no serà superior a 15 dies.

B. LA COMISSIÓ COORDINADORA

a) Serà composta pels responsables de coordinació dels Grups d'Acció, ratificats en l'Assemblea General, i pels elegits en la dita Assemblea General, per a la realització de tasques concretes.

b) La Comissió Coordinadora tindrà les següents funcions:

- 1) Coordinar els Grups d'Acció.
- 2) Realitzar les gestions encomanades per l'Assemblea General.
- 3) Impulsar el F.A.G.C. en la lluita ideològica segons la línia aprovada per l'Assemblea General.

4) Difondre a la premsa els acords presos en les Assemblees Generals.

Els membres de la Comissió Coordinadora seran els encarregats generals de l'administració del F.A.G.C.

C. L'ASSEMBLEA GENERAL

a) L'òrgan decisorí màxim del F.A.G.C. serà l'Assemblea General de militants.

b) L'Assemblea General es reunirà sempre que calgui per a les tasques del F.A.G.C.

En cada Assemblea General es fixarà la convocatòria de la següent i, en cas de modificació, els responsables de coordinació hauran de notificar-ho als Grups d'Acció.

Assemblees Generals extraordinàries podran ésser convocades directament per la Comissió Coordinadora sempre que aquesta ho consideri oportú. Sempre que un militant cregui que cal fer una Assemblea General extraordinària, haurà de comptar amb el consens d'un 20 per cent dels militants i sol·licitar-ho a través de la Comissió Coordinadora. L'Assemblea General es reunirà, com a mínim, cada dos mesos. Els acords de l'Assemblea General seran presos per la majoria absoluta dels assistents.

c) A l'Assemblea General es procedirà a l'exposició i discussió en comú dels treballs dels distints Grups d'Acció, s'hi prendran decisions a nivell del F.A.G.C., i s'el·ligiran, ratificaran o retiraran els manaments dels membres de la Comissió Coordinadora.

D. ELS MILITANTS

a) Serà considerat militant el qui:

- 1) tingui el grau de compromís necessari per a afectar treballs encomanats pel seu Grup d'Acció,
- 2) assisteixi regularment a les reunions dels Grups d'Acció i a les Assemblees Generals, i
- 3) cotitzi el que s'hagi acordat per l'Assemblea General.

b) L'entrada de nous militants es farà informant el Grup d'Acció que correspongui i aquest decidirà sobre l'entrada. El responsable de coordinació ho notificarà a la Comissió Coordinadora per a la inscripció territorial del nou militant. Es formarà una Comissió d'Extensió, encarregada d'informar els nous militants sobre els treballs i historial del F.A.G.C., amb vista a llur integració.

E. ELS SIMPATITZANTS

a) Serà considerat simpatitzant qualsevulla persona que ajudi econòmicament mitjançant el pagament de les quotes, però sense participar regularment en els treballs dels Grups d'Acció.

F. MODIFICACIÓ DE LA FORMA ORGANITZATIVA

a) Qualsevol modificació d'aquest document, total o parcial, caldrà que sigui proposada pel 20 per cent dels militants i aprovada en l'Assemblea General per majoria absoluta dels assistents.

Barcelona, 3 de desembre de 1976

2. REGLAMENT DE LES ASSEMBLEES GENERALS

L'Assemblea General és la reunió de tots els militants del F.A.G.C. per a prendre acords que impulsin el seu funcionament, tant a nivell ideològic com estratègic o tàctic. D'acord amb els Estatuts del F.A.G.C., només l'Assemblea General és sobirana, només ella detenta el poder.

El Ple: Quan el gran nombre de membres, la clandestinitat o una altra raó impedeixin la celebració normal de les Assemblees Generals, hom recorre al ple. El ple és la reunió de tots els responsables de cada un dels Grups d'Acció del F.A.G.C. Al ple es porten els acords presos per la base i els vots emesos per aquesta. El ple només té el poder delegat pels membres del Grup d'Acció. Qualsevulla decisió que es prengui sense abans haver estat discutida pel Grup d'Acció cal que sigui ratificada per aquest.

Les Assemblees Generals requereixen, per a llur normal desenvolupament, agilitat en les discussions. Cal tenir ben clar que hem de respectar el dret a tendència i a pluralitat i, alhora, refondre i enriquir els acords de tots; tanmateix recomanem d'evitar l'aridesa i els bizantinismes.

Normes:

a) A l'Assemblea General hi ha una igualtat absoluta i, en conseqüència, tot membre té veu i vot i pot elegir i ésser elegit.

b) L'Assemblea General es compon de la suma dels militants del F.A.G.C. sense importar els càrrecs ni les responsabilitats que alguns tinguin en llurs Grups d'Acció.

c) A l'Assemblea General s'elegeix la mesa, composta normalment per tres militants. La mesa no presideix, coordina.

d) Els membres de la mesa són: 1) **El secretari d'actes**, que pren les actes de tot el que s'ha discutit i els acords que s'han pres. 2) **El moderador**, que porta les discussions amb ordre i refon els acords; només exposarà les idees expressades en l'Assemblea General i si en vol exposar de pròpies cal que demani torn de paraula. 3) **El donador de paraules**, que anota les peticions de paraules i les dona segons l'ordre pres.

e) L'elecció dels membres de la mesa es realitza en començar l'Assemblea General. Qualsevol membre pot proposar qualsevol company (si les propostes són més de tres, es realitza una votació; els tres companys amb més vots passen a formar la mesa i el treball es divideix entre ells).

f) La mesa es canvia a cada Assemblea General, abans de començar-la.

g) Elegida ja la mesa, es passa a proposar l'ordre del dia. La Comissió Coordinadora la portarà elaborada segons les propostes dels Grups d'Acció. Qualsevol membre de l'Assemblea General també pot proposar els punts de l'ordre del dia que cregui necessaris. Si hom ho considera convenient, es pot votar la inclusió o exclusió dels punts de l'ordre del dia no importants.

h) A continuació es discutiran els punts de l'ordre del dia i seran llegides les ponències personals o col·lectives (si n'hi ha) per rigorós ordre alfabètic i, seguidament, es donarà un torn de paraules. En acabar la discussió sobre un punt es votaran les diferents propostes (si n'hi ha) per la totalitat de l'Assemblea General i, tot seguit, el moderador prosseguirà l'ordre del dia. El secretari d'actes intentarà d'ésser clar, tant

com li serà possible, en prendre nota de les discussions i acords, per tal de deixar a les actes el reflex fidel de totes les opinions i debats que hi hagi hagut en el desenvolupament de cada punt.

i) Una vegada llegides les ponències es passaran al secretari d'actes per tal que les hi inclogui.

j) Tots els acords cal que siguin presos per votació de la majoria absoluta, excepte si ho són per aclamació (acord total).

k) Les actes seran llegides, en començar l'Assemblea General, pel secretari d'actes de l'anterior Assemblea General i seguidament es ratificaran o seran impugnades prèvia votació. Si l'acta de l'Assemblea General fos impugnada s'elidirà una comissió per tal que n'elabori una de nova, que sigui clara i eviti la confusió i la tendenciositat. Aquesta nova acta serà llegida i aprovada en la propera Assemblea General.

Prèvia és la paraula demanada fora de l'ordre de paraules, i que és concedida per la mesa. La prèvia cal que sigui breu i, normalment, només és un aclariment o matisació respecte al tema que s'està tractant.

Resum de l'ordre de l'Assemblea General:

1. Lectura de l'acta de l'anterior Assemblea General (es donen paraules i es vota).
 2. Elecció de la mesa (propostes i votació).
 3. Ordre del dia (propostes, paraules i votació).
 4. Punts de l'ordre del dia (lectura de les ponències, propostes, paraules i votació).
 5. Fixació de la propera Assemblea General (propostes, paraules i votació).
 6. Precs i preguntes i votació.
-

2. REGLAMENT DE LES ASSEMBLEES GENERALS

L'Assemblea General és la reunió de tots els militants del F.A.G.C. per a prendre acords que impulsin el seu funcionament, tant a nivell ideològic com estratègic o tàctic. D'acord amb els Estatuts del F.A.G.C., només l'Assemblea General és sobirana, només ella detenta el poder.

El Ple: Quan el gran nombre de membres, la clandestinitat o una altra raó impedeixin la celebració normal de les Assemblees Generals, hom recorre al ple. El ple és la reunió de tots els responsables de cada un dels Grups d'Acció del F.A.G.C. Al ple es porten els acords presos per la base i els vots emesos per aquesta. El ple només té el poder delegat pels membres del Grup d'Acció. Qualsevulla decisió que es prengui sense abans haver estat discutida pel Grup d'Acció cal que sigui ratificada per aquest.

Les Assemblees Generals requereixen, per a llur normal desenvolupament, agilitat en les discussions. Cal tenir ben clar que hem de respectar el dret a tendència i a pluralitat i, alhora, refondre i enriquir els acords de tots; tanmateix recomanem d'evitar l'aridesa i els bizantinismes.

Normes:

a) A l'Assemblea General hi ha una igualtat absoluta i, en conseqüència, tot membre té veu i vot i pot elegir i ésser elegit.

b) L'Assemblea General es compon de la suma dels militants del F.A.G.C. sense importar els càrrecs ni les responsabilitats que alguns tinguin en llurs Grups d'Acció.

c) A l'Assemblea General s'elegeix la mesa, composta normalment per tres militants. La mesa no presideix, coordina.

d) Els membres de la mesa són: 1) **El secretari d'actes**, que pren les actes de tot el que s'ha discutit i els acords que s'han pres. 2) **El moderador**, que porta les discussions amb ordre i refon els acords; només exposarà les idees expressades en l'Assemblea General i si en vol exposar de pròpies cal que demani torn de paraula. 3) **El donador de paraules**, que anota les peticions de paraules i les dóna segons l'ordre pres.

e) L'elecció dels membres de la mesa es realitza en començar l'Assemblea General. Qualsevol membre pot proposar qualsevol company (si les propostes són més de tres, es realitza una votació; els tres companys amb més vots passen a formar la mesa i el treball es divideix entre ells).

f) La mesa es canvia a cada Assemblea General, abans de començar-la.

g) Elegida ja la mesa, es passa a proposar l'ordre del dia. La Comissió Coordinadora la portarà elaborada segons les propostes dels Grups d'Acció. Qualsevol membre de l'Assemblea General també pot proposar els punts de l'ordre del dia que cregui necessaris. Si hom ho considera convenient, es pot votar la inclusió o exclusió dels punts de l'ordre del dia no importants.

h) A continuació es discutiran els punts de l'ordre del dia i seran llegides les ponències personals o col·lectives (si n'hi ha) per rigorós ordre alfabètic i, seguidament, es donarà un torn de paraules. En acabar la discussió sobre un punt es votaran les diferents propostes (si n'hi ha) per la totalitat de l'Assemblea General i, tot seguit, el moderador prosseguirà l'ordre del dia. El secretari d'actes intentarà d'ésser clar, tant

com li serà possible, en prendre nota de les discussions i acords, per tal de deixar a les actes el reflex fidel de totes les opinions i debats que hi hagi hagut en el desenvolupament de cada punt.

i) Una vegada llegides les ponències es passaran al secretari d'actes per tal que les hi inclogui.

j) Tots els acords cal que siguin presos per votació de la majoria absoluta, excepte si ho són per aclamació (acord total).

k) Les actes seran llegides, en començar l'Assemblea General, pel secretari d'actes de l'anterior Assemblea General i seguidament es ratificaran o seran impugnades prèvia votació. Si l'acta de l'Assemblea General fos impugnada s'elidirà una comissió per tal que n'elabori una de nova, que sigui clara i eviti la confusió i la tendenciositat. Aquesta nova acta serà llegida i aprovada en la propera Assemblea General.

Prèvia és la paraula demanada fora de l'ordre de paraules, i que és concedida per la mesa. La prèvia cal que sigui breu i, normalment, només és un aclariment o matisació respecte al tema que s'està tractant.

Resum de l'ordre de l'Assemblea General:

1. Lectura de l'acta de l'anterior Assemblea General (es donen paraules i es vota).
 2. Elecció de la mesa (propostes i votació).
 3. Ordre del dia (propostes, paraules i votació).
 4. Punts de l'ordre del dia (lectura de les ponències, propostes, paraules i votació).
 5. Fixació de la propera Assemblea General (propostes, paraules i votació).
 6. Precs i preguntes i votació.
-

